

"אלימות היא כרסום
יסוד הדמוקרטיה"

العنف هو تآكل لأساس
الديمقراطية

הפזרונות לחירות

חוברת מספר 17
ינואר 2026

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

זעקי ארץ אהובה

בארץ ישראל עוצבה דמותו של העם היהודי
ולאור חזונם של נביאי ישראל -
תקיים ישראל חופש ושוויון זכויות גמור
בלי הבדל דת, גזע ומין

מטה המאבק - אקדמיה
ינואר 2026

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

הקדמה

הנאומים שנאספו בחוברת הזו לא נישאו ברגע של שגרה אזרחית, וגם לא בשיאו של משבר פתאומי. הם נאמרו בשלב מסוכן בהרבה: שלב שבו הפגיעה בשלטון החוק כבר איננה הצהרה דרמטית אלא תהליך מתמשך, מצטבר, עטוף בפרוצדורות, חוקים ותקנות, שמוצגים כניהול רגיל של מדינה. זהו שלב שבו קל להתעייף, קל להאמין שהדברים יתאזנו מעצמם, וקל לדחות את המאבק לרגע אחר, לרוב לרגע הבחירות. החוברת הזו מבקשת לומר בקול ברור: הרגע האחר הזה עלול לא להגיע.

מבין הדפים עולה תמונה עקבית של חברה אזרחית שמבינה היטב מה מונח על הכף. לא רק זהות הממשלה הבאה, אלא עצם היכולת של כל ממשלה עתידית למשול בתוך מסגרת של חוק, אחריות ובלמים. הדוברים והדוברות כאן אינם מתווכחים על אידיאולוגיה צרה, אלא מתריעים מפני שחיקה שיטתית של המנגנונים שאמורים להגן על כולנו: מערכת משפט שמאבדת עצמאות, שירות ציבורי שעובר פוליטיזציה, אכיפה סלקטיבית, נרמול של אלימות ושל הדרה, והפיכת האחריות הציבורית למושג ריק. זהו תהליך שלא קורס בבת אחת, אלא ננעל לאט לאט, סעיף אחר סעיף, מינוי אחר מינוי, עד שגם מי שיבוא לתקן יגלה שמולו עומדת מערכת בנויה כך שכל ניסיון תיקון יוצג כהפרת כללים.

הנאומים מבטאים כאב עמוק – של משפחות שכולות, של מילואימניקים, של נשים שנדחקות החוצה, של אזרחים ערבים שמבינים שהם הראשונים להיפגע, אך הכאב הזה אינו מתורגם לייאוש. להפך. הוא מתורגם לדרישה ברורה לאחריות, לאמת, ולחידוש החחה האזרחי. שוב ושוב חזרת ההבנה שבלי שלטון חוק אין ביטחון, בלי שוויון אין לכידות, ובלי מוסדות מתפקדים אין משמעות להחלפת שלטון. הבחירות, כך עולה בין השורות, הן תנאי הכרחי לדמוקרטיה, אך אינן תנאי מספיק. דמוקרטיה שאיבדה את שומרי הסף שלה, את האיזונים והבלמים שלה ואת אמון אזרחיה, אינה מתוקנת בקלפי בלבד.

החודשים הקרובים, לקראת הבחירות לכנסת, הם נקודת מבחן קריטית. זהו חלון זמן שבו עדיין ניתן לעצור, לעכב, ולייקר פוליטית מהלכים שמטרתם לקבע מציאות בלתי דמוקרטית גם ליום שאחרי. זהו זמן שבו אזרחות פעילה אינה מותרות, ואינה קישוט, אלא חומת המגן האחרונה. הרחוב, כפי שעולה שוב ושוב מן הנאומים, איננו אלטרנטיבה לדמוקרטיה הייצוגית אלא התנאי להישרדותה. נוכחות אזרחית רחבה, מתמשכת, חוצת מגזרים וזהויות, היא הדרך היחידה להבהיר שיש קווים שאסור לחצות בשקט. החוברת הזו אינה מבקשת לנחם, אלא להתריע. לא להרגיע, אלא לחדד. היא קוראת לערנות גבוהה, לסירוב להתרגל, ולהבנה שהמאבק על דמותה של המדינה אינו נדחה ליום הבחירות, הוא מתנהל כאן ועכשיו, בכל חוק, בכל מינוי, ובכל שתיקה. האחריות אינה מוטלת על קבוצה אחת או על מחנה אחד. היא מוטלת על כל אזרח ואזרחית שמבינים שבלי שלטון חוק, בלי שוויון ובלי אחריות ציבורית, לא יהיה מה לתקן גם אחרי שנצח.

הפקת חוברת מאבק האקדמיה החלה עם הכרזתה של ההפיכה המשטרית. עד פרוץ המלחמה בשבעה באוקטובר ראו אור ארבע חוברות של "יצאנו לרחובות", כביטוי להתעוררות אזרחית רחבה ולסירוב להשלים עם פירוק שיטתי של הדמוקרטיה. פרוץ המלחמה הותיר אותנו המומים וכואבים. עצרנו לזמן מה את הוצאת החוברות, לא מתוך ויתור אלא מתוך הלם ואבל. לאחר תקופת התעשתות, כשהתברר שההפיכה לא נעלמה אלא נמשכת בחסות המלחמה, חזרנו לפעילות תחת הכותרת "חזרנו לרחובות", ובמרכז המאבק עמדה הקריאה להשבת החטופים ולנטילת אחריות שלטונית.

החודש הושבה גופתו של החטוף האחרון, רן גואלי ז"ל. זוהי סגירה כואבת של פרק, אך גם נקודת מעבר. מתוך האבל ומתוך הזיכרון, אנו שבים כעת לעיסוק המרכזי בהפיכה המשטרית ובדרישה הבלתי מתפשרת לוועדת חקירה ממלכתית, כבסיס לכל תיקון עתידי. אנו חשים כי אנו נכנסים לתקופה חדשה: תקופה שבה אין עוד אשליות של המתנה, ואין הפוגה באחריות. לכן, החל מהחוברת הבאה, תשונה שמה של הסדרה ל"נשאים ברחובות". לא כסיסמה של עייפות, אלא כהצהרה של התמדה. של אזרחות פעילה שאינה נעלמת בין משבר למשבר, אלא מבינה שהמאבק על דמותה של המדינה הוא מרתון ארוך, ושנחנו כאן כדי להישאר.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

תוכן העניינים

38	משה בוגי יעלון	3	הקדמה
40	הילה טוב	5	חוברות קודמות
42	עו"ד יורי נחושטן	6	עומר שטיינמץ הסקל
44	אורי תובל	8	יונתן מקליס
46	פרופ' אפי שהם	10	ד"ר יואב גרובייס
48	פרופ' רות שרץ - שובל	12	מנשה רם
50	אור פילק	14	ד"ר מיטל פינטו
52	פרופ' מיכל פלדמן	16	ערן עציון
56	ד"ר ג'מאל זחאלקה	18	איל בן ראובן
58	פרופ' ברק מדינה	22	עו"ד נאדל מסאלחה
60	אמיר השכל	24	ד"ר יולנדה יבור
64	מיכה רגב	26	שמעון בוסקילה
66	יעל דאנג'לי	28	פרופ' חגי לוין
68	ראיפה חכרוש	30	פרופ' מיכל בר-אשר סיגל
70	עו"ד רותם פרלמן-פרחי	32	ד"ר גייל טלשיר
75	תודות	36	אבינדב בגין

זוהי חוברת אינטראקטיבית. לחיצה בתוכן העניינים תוביל לעמוד המתאים.
ניתן לחזור אל עמוד התוכן מכל דף על ידי לחיצה על הבית הקטן עם מספר העמוד.

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

חוברות קודמות

יצאנו לרחובות #4

יצאנו לרחובות #3

יצאנו לרחובות #2

יצאנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #6

חזרנו לרחובות #5

חזרנו לרחובות #4

חזרנו לרחובות #3

חזרנו לרחובות #2

חזרנו לרחובות #1

חזרנו לרחובות #12

חזרנו לרחובות #11

חזרנו לרחובות #10

חזרנו לרחובות #9

חזרנו לרחובות #8

חזרנו לרחובות #7

יתקבלו בברכה חומרים חדשים,
לחוברות הבאות, נאומים, דעות, שירים,
ציורים ותצלומים.

דואל למשלוח:
matehaacademia@gmail.com

תודה,
צוות העורכים

חזרנו לרחובות #16

חזרנו לרחובות #15

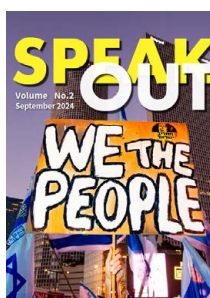
חזרנו לרחובות #14

חזרנו לרחובות #13

Speak Out #3

Speak Out #2

Speak Out #1

עומר שטיינמן הסקל | מנכלי"ת משותפת בונות אלטרנטיבה

מחר, ארבעה בינואר, נציין שלוש שנים להכרזת המלחמה של הממשלה הנוכחית על המדינה. בתקופה הזו הצליחה הקואליציה לייצר הרבה הישגים שליליים, אבל המזעזע ביותר שניתן לזקוף לזכותה הוא השמדת הערך של החברה הישראלית ובעיקר דריסת הזכויות של הנשים הישראליות.

2025 היתה שנה עקובה מדם נשים עם שיא מחריד של 36 נרצחות באלימות במשפחה. השר לביטחון לאומי עשה עצמו עסוק בהמצאת מבצעים לאיסוף נשק בחברה הערבית עם אפס הצלחות, ובה בעת טיפח את הטרור המגדרי מבית! גם ההפיכה המשטרית לא נעצרה מעולם, הממשלה קידמה הרחבה של סמכויות בתי הדין הרבניים בסכסוכים אזרחיים, הקואליציה פייממה הצעות חוק להפרדה מגדרית באקדמיה, באירועים ציבוריים ובאתרי טבע, וחבריה וגם חברותיה עשו כל שביכולתם לנרמל הדרת נשים מהמרחב הציבורי. ואין צדיק אחד בסדום שעוצר ואומר - חרבנו מספיק. אין דין ואין דיין.

אבל תראו איזה יופי. 2026 היא שנת בחירות ופתאום כולם נזכרו ללטוש עיניים לקול הנשי. שלשום ערוץ 14 פירסמו תמונה מקסימה של פאנל נשי לחלוטין ואיזה גבר בודד שהתבכין על כך שלא הצליח להשחיל מילה. איזנקוט מפרסם עוד פוסט ומציג את הריץ' רץ' שיצר בראש הרשימה שלו. בנט בטח עוד רגע יספר לנו כמה הוא ליברל, ויאיר גולן - הוא יגיד לנו שמזמן כבר הבין שנשים צריכות להיות בראש. ובכן - תראו מה קורה בעולם. תסתכלו על ארצות הברית ותראו את "סיפורה של שפחה" עובר מהמסך לחיים האמיתיים. ומהצד השני - תראו את גיאורגיה, פולין, מולדובה, נפאל, מקסיקו ועוד מדינות רבות שבראשן עומדות נשים אמיצות שמנהיגות שינוי!

תסתכלו על המדינות האלו ותסתכלו עלינו! בשנת הבחירות הזו, כל אישה צריכה לדאוג לביטחון שלה במרחב הציבורי, להגן על הזכות שלה על הגוף שלה ולבחור איך יראה העתיד שלה ושל הבנות שלה. ויחד איתנו, זו גם המשימה שלכם, גברים. מהצד הליברלי, הדמוקרטי, הנאור - אנחנו לא רואות מספיק מכם קמים ונלחמים איתנו. לא מספיק גברים יוצאים בקול רם נגד רצח נשים, נגד פגיעות מיניות, נגד תרבות האונס. לא מספיק גברים שאומרים: זה גם המאבק שלי. ראיתם גבר יוצא באמת נגד אייל גולן? לא כהערת שוליים - אלא כעמדה מוסרית ברורה?

וככה נוצר עיוות מסוכן: מימין - נשים מגויסות כדי למחוק נשים. משמאל - נשים נשארות להחזיק את המאבק לבד, גם כשהוא מאבק על חופש של כולם. ואם זה באמת מאבק על דמוקרטיה, הוא לא יכול להישאר "עניין נשי".

אנחנו נלחמות - לא רק על עצמנו, אלא על חברה חופשית, בריאה, אנושית כי טשטשו אותנו! איך הרחובות לא בוערים?? לא על היימנוט, לא על הפגיעות הטקסיות, לא על הרכיבה על גב המילואימניקים והמשפחות שלהם, לא על צונאמי ההתייקרות שהולך להטביע את כולנו ולא על רומי גונן שנאנסה באישור ממשלה - על מה כן הם יבערו? ההשפעה נמצאת בידיים שלנו! אנחנו האלטרנטיבה ואנחנו צריכות אתכן ואתכם איתנו. יחד ננצח.

חיפה

3 ינואר 2026

יונתן מקליס | אחים לנשק ומנהל המרכז לצדק חברתי בחיפה

ערב טוב, מחאת העם חיפה. אני שמח ומתרגש לנאום פעם ראשונה כאן, בחיפה בעיר שלי. המחאה כאן בחורב היא מחאה נחושה, חזקה, שלא מוותרת, ושום דבר לא יזיז אותנו מכאן.

שמי יונתן מקליס, מוביל בתנועת אחים ואחיות לנשק, מנהל המרכז לצדק חברתי בחיפה, לוחם במילואים בחטיבת הנח"ל. רבים וחכמים ממני עמדו על הבמה פה, ועל עוד במות בכל רחבי הארץ במהלך שלוש השנים האחרונות. שלוש שנים שבהן ההפגנה הכי עממית, הכי אמיתית, הכי אמיצה, והכי ציונית!!!

המחאה בולמת את חוקי ההפיכה ושומרת עלינו כדמוקרטיה. מכונת הרעל יכולה ללכלך עד מחר. אנחנו לא צריכים להתנצל אנחנו לא חייבים להם דין וחשבון הם חייבים לנו, על ה-7 באוקטובר, על הכשרת ההשתמטות ועל הפילוג בעם. העליונות המוסרית היא שלנו, אנחנו אלה שנלחמים, מתקנים, בונים מחדש. הם ממשיכים להבדיל בין דם לדם. אני לא יודע איך אפשר להסביר את הכאב והדקירה בלב כאשר הם ממשיכים לדבר על חוק ההשתמטות, זה נראה לא רציונלי הדיסוננס בין הכאב בגוף שכולנו מרגישים מאז ה-7 לאוקטובר, לבין הפטור הנלוו שניתן לציבור שלם. איך הם יכולים להיות כל כך מנותקים בממשלה??? הם לא מבינים מה עברנו? מה אנחנו ממשיכים לעבור? תמיד אמרתי שבמילואים יש את האנשים הטובים ביותר בעם שלנו אנשים שיגנו בגופם אחד על השני. אז לצערי, בממשלה שלנו יש את תחתית החבית.

את מושג האחריות למדתי לעומקו בטירונות בחטיבת הנח"ל. הגיוני שבממשלה של משתמטים לא ידעו מהי אחריות, ואלה שידעו החליטו לשכות. אנחנו בדרך לקרב מכריע. זה הזמן של כל האזרחים השפויים במדינת ישראל להצטרף אלינו. ולמילואימניקים אני אומר: גלו אומץ, כמו שגיליתם בשדה הקרב. צאו לרחובות, להפגין ולדרוש עתיד טוב יותר בשבילנו. תגיעו לכל מקום, ואל תוותרו עד שהעתיד יהיה ורוד. שאף אחד לא יחשוב שיש מנהיג שידע יותר טוב מכם. תביעו את דעתכם. תהיו חצופים.

תראו את מורת הרוח שלכם מהתנהלות המדינה. תדרשו שבכל זרוע של המדינה יתנהלו באותה רמה ערכית שבה אנחנו מתנהלים. כאשר אנחנו מזניחים את חיינו האישיים כדי להגן על המדינה, מסכנים את חיינו, ועוזבים הכול כדי לשמור על האחים והאחיות שלנו לפלוגה. המנהיגים צריכים להיות ראויים לנו ולהקרבה שלנו. הם לא מעלינו בשום צורה.

אני אסיים ואגיד לכל הציבור הציוני, הליברלי, הדמוקרטי, האוהב אדם: אני לוחם בנשמתו ובלבי. אני עם הגב לקיר. הדבר היחידי שאני יודע לעשות עכשיו זה להילחם. תילחמו איתי. זה קרב חיינו. תקומו כל בוקר ותחשבו מה אתם יכולים לעשות כדי לנצח בבחירות, כדי להקים ממשלה ליברלית, דמוקרטית וציונית, שתדאג שיהיה פה טוב לכולם. כי אפשר שיהיה פה טוב. אנחנו חייבים לנצח, לקום לשחר חדש, ואז, באמת תהיה פה תקומה אמיתית.

קצת של
וקורסת תשעז
כי החשדה
מתעסקת
בשלוות

ד"ר יואב גרובייס | פסיכולוג קליני

ערב טוב חיפאים נפלאים. תודה לכם שאתה פה, כבר שנים, שבוע אחר שבוע. השבוע חלפו שלוש שנים מאז קמה הממשלה הנוראה בתולדותינו. מחר נציין שלוש שנים להכרזה של יריב לויין על התכנית לריסוק הדמוקרטיה הישראלית. ובאותה נשימה אנחנו מציינים שלוש שנים להתעוררות אזרחית היסטורית, של מיליוני אזרחים שסירבו להרכין ראש בפני שלטון שהכריז עליהם מלחמה.

את מה שעברנו בשלוש השנים האלה, לא חלמנו בסייטים הכי גרועים שלנו. שלוש שנים של מתקפה בלתי פוסקת על כל מה שלקחנו כמובן מאליו. על כל מה שתפסנו כנורמלי. שלוש שנים של מתקפה על השפיות שלנו. ובו-זמנית, בשלוש השנים האלה גילינו מחדש אילו עוצמות אדירות טמונות בנו. שלוש השנים האלה הזכירו לנו את כוחנו האזרחי, ושנחנו האנשים להם חיכינו. המאבק שלנו לא יסתיים בקרוב. וגם אחרי שהממשלה הזו תוחלף, הדרך לתיקון עוד ארוכה מאוד. לכן אני רוצה לדבר על תקווה. תקווה אמיתית היא תקווה שמחוברת למציאות. היא לא מבוססת על משאלות לב. היא חייבת להכיר באמיתות כואבות, כולל הידיעה שלעולם יהיה פער בין האידיאל לבין המציאות. תקווה היא לא משהו שאפשר להבטיח. אנשים מחפשים תקווה בנרות. מחפשים אופטימיות להיאחז בה וכועסים על מי שלכאורה זורע ייאוש. אנשים רוצים לדעת שבסוף "יהיה בסדר". שבסוף הסערה תִשָּׁכַף. שזה רק עניין של זמן. בסוף כל סערה שוככת, אבל איש לא יכול להבטיח שהיא לא תתחזק לפני כן. שלא תותיר מאחוריה עוד עיי חורבות, לפני שנעמוד מול מציאות חדשה, שאותה עוד מוקדם לנבא – אבל שחובה עלינו לדמיין.

תקווה, היא לא מוצר שיווקי. לא מוכרים תקווה עם סלוגן קליט וגם לא עם נאום מלוטש. תקווה אמיתית טמונה בעשייה: אנשים שממשיכים לחתור במים סוערים מעניקים תקווה. אנשים שמול הרוח הרעה ממשיכים לצאת, לפעול, לחשוב, לכתוב, ליזום – מפיחים תקווה, רק מעצם זה שהם לא נכנעים לרוע. מעצם זה שהטוב שמקנן בתוכם נשמר ולא נהרס.

התקווה חייבת להיות מחוברת לחזון. אנחנו לא צריכים לדבר על תקווה אלא על חזון. על חלום. בספר משלי נאמר "באין חזון יפרע עם" (משלי כ"ט, י"ח) – בלי חזון לא ננצח את הפורענות. במקום לדבר על תקווה, עלינו לדבר על חלום. התקווה כבר תנבע ממנו. הייאוש מפחיד, אבל חשוב. הייאוש הוא לא (רק) היפוכה של התקווה. יש לו תפקיד חשוב מאוד. בלי ייאוש – אין תקווה אמיתית, תקווה שמחוברת למציאות. כי תקווה היא משהו שאנחנו מאבדים – ומוצאים מחדש. תקווה אמיתית היא תקווה שמתרסקת מעת לעת על סלעי המציאות, וכשה קורה, הייאוש הוא נקודת המוצא לחיפוש המחודש שלנו אחרי תקווה.

הייאוש יכול להיות כוח מניע רב עוצמה. הממשלה הנוכחית לא מציעה שום תקווה. היא לא מבקשת לבנות דבר; רק להרוס את הקיים. תכלית הקיום שלה הוא לגזול מאיתנו את התקווה. לנצח אותנו, האזרחים. האדם שעומד בראשה הוא פרנואיד רדוף שמבטיח רק חיים נצחיים על החרב. מנהיג שמעולם לא הצית תקווה אמיתית אלא הפך את הייאוש לנשק פוליטי אימתני, כמו רודנים אחרים בהיסטוריה. הייאוש גם היה הדלק למתקפה הרצחנית של חמאס בשבעה באוקטובר.

תקווה אמיתית היא תקווה שלא רומסת תקווה אחרת. כאשר תקווה של ציבור אחד כופה ייאוש על ציבור אחר, היא לא תחזיק מעמד. היא תקרוס. היא לא תחזיק מעמד, כי הייאוש יבעבע מתחת לפני השטח וכשיגיע לנקודת רתיחה, תמיד יהיה מנהיג ציני שירתום אותו לצרכיו. מנהיג שירתום את ייאוש המדוכאים כדי לחסל את תקוות המדוכאים. כל זמן שחי בישראל ציבור גדול שמרגיש שהתקווה שלו נרמסת תחת התקווה של ציבור אחר, תמשול כאן הנהגה שרואה בתקווה איום ובייאוש – מכפיל כוח.

כל זמן שהתקווה שלנו רומסת את התקווה של העם האחר שחולק איתנו את האדמה בין הים לנהר, אין סיכוי שהתקווה שלנו תחזיק מעמד. כל זמן שהתקווה שלנו תלויה בדיכוי, בנישול ובשלילת הכוח של עם אחר לקבוע את עתידו בדרכי שלום, לתקווה שלנו אין סיכוי קל שבקלים לשרוד. תקווה אמיתית עושה מקום לכולם תחת כנפיה.

רק חזון שמבטיח תקווה כזו יחלץ אותנו מהשבר הנורא, ורק הנהגה שתשכיל להציע חזון כזה, באמת תציל את ישראל. הלוואי שהשנה האזרחית החדשה תהיה בצד של התקווה הזו.

מנשה רם | תושב עשרת, אביו של עמרי שהלך לרקוד בפסטיבל הנובה ולא חזר

שלום אנשים יקרים,

תניפו קצת את הדגלים למעלה, שנרגיש את האהבה שלכם, את הלב שפועם איתנו. אנחנו, המשפחות השכולות, לא באים לממשלה הזו בטוב. אנחנו מזכירים להם את מה שהם היו רוצים לשכוח.

לפני שלוש שנים עמרי, בני בכורי, לקח אותי ואת אבא שלי למחאה בקפלן. שלושה דורות, ועל חולצה של כל אחד הוא הדפיס משפט. על אבא שלי שהגיע ב 1951 מעיראק הוא הדפיס: **"דור ראשון לחופש הגיע"**, על החולצה שלי: **"דור שני לחופש נולד"**. ועמרי עצמו נשא את המשפט: **"דור שלישי על החופש יילחם"**.

ואני, שראיתי את עמרי הולך יד ביד עם סבא שלו, אני הייתי גאה. ואז אחרי כמה חודשים הבן שלי הלך לרקוד בפסטיבל הנובה. ולא חזר. עמרי הלך עם שניים מחבריו הטובים, צורי ואביעד ושלושתם לא חזרו. הם לא חזרו כמו 400 צעירות וצעירים, אוהבי אדם, שמחים, מלאים באור ואהבת חיים, שהלכו לרקוד בפסטיבל הנובה ולא חזרו. באותו יום ארוך בשעה 8:20 דיברתי איתו בפעם האחרונה בזמן ששלושתם ניסו להיחלץ עם הרכב שלו על כביש 232. כמה דקות אח"כ לחץ מחבל מתועב על ההדק ושחרר כדור אחד שחדר את דלת הרכב, שינה זווית ונכנס ללב של עמרי. וככה, בני הבכור, אהוב ליבי, סיים את חייו. עמרי שבזמן שרותו ביחידה מובחרת הגן על המדינה, על האנשים ועל מוסדותיה, נשם את נשימותיו האחרונות בתוך האוטו שלו, חסר ישע, במדינה שלו, בלי שום הגנה.

יש הרבה דברים שאני רוצה לדעת אבל יותר מכל אני רוצה לדעת האם ראש הממשלה, ששירת בזמן החורבן והכשלוך הגדול ביותר בחייה של מדינת ישראל, האם הוא בהחלטותיו ובמעשיו תרם לחמאס וליכולת שלהם להשיג את הנשק. אותו נשק שממנו נורה הכדור שסיים את חייו של בני. ואני רוצה לומר לכם. אני עומד פה ומתחייב לקבל את כל המסקנות של וועדת החקירה הממלכתית שתקום. אם הוועדה תקבע שראש ממשלת החורבן אינו אחראי ולא נושא באשמה. אשחק שפתיים, אקבל את הכרעתה. ואת פסק הדין הציבורי, המוסרי, אכתוב איתכם, ועם כל אזרחי המדינה בקלפי. אבל, אם היא תקבע שבמעשיו והחלטותיו הוא כשל, התעלם, העדיף את טובתו האישית. אז נדרוש את העונש החמור ביותר שקיים בספר החוקים. עונש ששמור לאנשים שבגדו בעמם.

וועדת חקירה ממלכתית חשובה לא רק על מנת שאנחנו המשפחות נקבל תשובה. מי אחראי לכך שבסעודת שישי שלנו נשאר כסא ריק, מי אחראי שהחיוך והחיבוק של הילדים שלנו יישארו רק כזכרון? שלא נזכה להחזיק נכדה על הידיים ולרוץ אחריה בחוף הים. היא חשובה כי רק אחריה נוכל להתחיל ולבנות את המדינה מחדש. היא חשובה כדי שידע כל משרת ציבור למי ולמה הוא מחוייב.

ואני רוצה לומר לכם משהו, שאף אחד לא יטעה שם. אנחנו לא מתכוונים לוותר. אנחנו באים מעמדה של עוצמה וכדאי שהם ידעו את זה. אף אחד, אבל אף אחד לא יוכל לעמוד מול הנחישות שלנו, אף אחד לא יוכל לעמוד מול הכאב, הזעם והצדק ההיסטורי שאנחנו, המשפחות

השכולות נושאים בקרבנו. אנחנו לא מבקשים ולא מתחננים. אנחנו דורשים ואנחנו גם קובעים. תהיה וועדת חקירה ממלכתית.

כל וועדה אחרת שהדמויות החלולות האלה יקימו, ולכל החלטה שהם יקבלו אין שום נפקות. לא מוסרית ולא חוקית. בתיאטרון האבסורד בו הנחקרים הפוטנציאליים קובעים מה ייחקר ומה לא, אנחנו לא ניקח שום חלק. שיעשו מה שהם רוצים, זה בכלל לא משנה. כל מסמך שמישהו ממשלת החורבן והכשלון חתום עליו לא שווה שום דבר, אפשר לגלגל את הניירות האלה ולהניח אותם במקומם הראוי בשרותים.

ואני מציע להם: לכו הביתה, קחו את שמיכת הבושה ותתכסו בה, היא לא תכסה את כל עליבותכם. עיצמו עיניים ושמעו את קולם של החטופים, שזעקו אלינו מתחת לאדמה. עיצמו עיניים ותזכרו ב 7 באוקטובר, איך הילדים המוארים שלנו הלכו לרקוד ולשמוח, ונטבחו במדינתם. במשמרת שלכם. עיצמו עיניים ותראו את שופטי ההסטוריה מגיעים אליכם, ובאים חשבון עם כל אחד מכם. אלה ימים גורליים בחייה של המדינה שלנו. ימים של הכרעה, ימים חשובים שעוד ידברו עליהם וילמדו אותם בעתיד איך אנשים טובים כמוכם יצאו לרחובות ולקחו את גורלם בידם. אם אתם זקוקים לעידוד, לתמיכה, למצפן מוסרי על פעולותיכם, בואו אלינו, למשפחות השכולות. אנחנו לא נוותר. ואנחנו כאן לא רק כדי לדבר. אנחנו כאן כדי לשנות. להילחם על האמת, להילחם על המדינה שלנו ולנצח.

בשם עמרי בני אהובי, בשם כל מי שהלך לרקוד ולא חזר, בשם כל הנרצחים ב 7 באוקטובר, בשם כל החיילים והחיילות שהקריבו את נפשם, בשם היהדות. **אני מתחייב.** אנחנו נפיל אתכם מהשלטון ונקים וועדת חקירה ממלכתית, ואז נתפנה לבנות את המדינה הזו מחדש בדמותם של אהובנו מחדש.

תהיו חזקים.

צילום: אבי לנדמן | זיכרון יעקב

ד"ר מיטל פינטו | המכללה האקדמית צפת ויו"ר משותפת של פורום המשפטנים

ערב טוב לגיבורות וגיבורי הדמוקרטיה של מחאת באר שבע והסביבה! שמי מיטל פינטו, אני דוקטור למשפטים שפעילה בפורום המרצים למשפטים למען הדמוקרטיה. אבקש היום להתמקד בשלושה נושאים חשובים היום: הריגתו של מוחמד חוסיין בתראבין, אלימות המתנחלים ביהודה ושומרון והבחירות הבאות.

הריגתו של מוחמד חוסיין בתראבין – האיש נורה למוות הלילה השבוע במהלך מבצע של המשטרה למעצר חשודים באירועי תג מחיר מהימים האחרונים. טענת המשטרה הייתה שהוא פתח "באופן אגרסיבי" את דלת ביתו ופנה אל השוטר ב"צעד עם תנועה חשודה". באופן לא מפתיע, מצלמות הגוף של השוטרים לא פעלו, ולא ניתן לאמת כי אכן חשו "סכנת חיים" וכי המנוח הניף את ידו בצורה מאיימת. כמובן שהשר לביטחון לאומי מיהר לשבח את השוטר שירה בתראבין. מה קורה עכשיו בתראבין? באופן רשמי, התושבים רשאים להיכנס ליישוב, לצאת ממנו ולהסתובב בו. אבל כל יציאה עלולה להסתיים בעיכוב, במעצר או בקנס – על היעדר תעודת זהות או על עבירות זניחות כמו מנורת רכב חלשה. וכך נוצר בפועל עוצר. בלילות, דיווחו תושבים, נערכים פטרולים – שוטרים קוראים בכריזות ומפעילים מחזיקה רועשת.

באופן אירוני, עד ששוטרים הרגו את מוחמד חוסיין בתראבין, לא נרשמו הרוגים מירי בכפר, לא מידי כוחות הביטחון ולא מירי של עבריינים, כך לפי נתוני "יחמת אברהם" ל-2025. כמו בגדה, גם בנגב ההיגיון הוא של הפעלת כוח, ענישה קולקטיבית והפגנת "משילות" – שהפכה מילה נרדפת להתעמרות.

אסור לנו להשלים עם מציאות של היעדר שלטון חוק שכזו! עלינו לתבוע חקירה יסודית של האירוע.

אלימות המתנחלים ביהודה ושומרון- רוב המקרים של אלימות מתנחלים אינם רק ביטויים של שנאה, אלא מכוונים לסילוק קהילות שלמות של פלסטינים מאדמותיהם. מאז ה-7 באוקטובר 2023 נעקרו בגדה המערבית יותר מ-3,000 פלסטינים עקב תקיפות מתנחלים והגבלות גישה לאדמותיהם. הדבר לווה באלימות ובאיומים מתמשכים מצד מתנחלים באופן שהפך את חייהן של קהילות שלמות לבלתי אפשריים. השורה התחתונה היא שבמקרים רבים מדי, כוחות הבטחון הישראליים לא רק שאינם מגנים על הפלסטינים אלא לעיתים מאפשרים ומסייעים למתנחלים לתקוף פלסטינים. לנוכח החשד כי השר איתמר בן-גביר הורה לא לאכוף את הדין על מתנחלים אלימים, בצירוף שיתוף הפעולה של כוחות הביטחון עם האלימות במקרים רבים, אין מנוס מן המסקנה כי אלימות מתנחלים היא למעשה ביטוי של מדיניות ממשלתית.

אנחנו צריכים להעלות את הנושא הזה בתקשורת ולתבוע את הפסקת הפוגרומים. אי אפשר לדבר ברצינות על שלטון החוק כשלא נעשה דבר כדי למנוע את הפוגרומים ולהעניש את הפוגרומיסטים.

נסיים עם עניין הבחירות – יש חשש לקיומן של בחירות הוגנות. הממשלה מנסה לנרמל הוצאה של מפלגות ערביות כמפלגות לגיטימיות בבחירות. יש כבר הצעת חוק כזו שמבקשת לתקן את חוק יסוד הכנסת באופן שיהיה אפשר לפסול מפלגות החשודות בתמיכה בטרור. מי יחליט מהי

תמיכה בטרור? ועדת הבחירות המרכזית שאת רובה מרכיבים פוליטיקאים. לפי הצעת החוק, לבג"ץ לא תהיה ביקורת שיפוטית אוטומטית על החלטה כזו אלא רק ביקורת שיפוטית בהליך של ערעור שבו יכולת ההתערבות של בג"ץ הרבה יותר מצומצמת. לצערי, חלק ממפלגות האופוזיציה משתפות פעולה עם הנירמול הזה כבר מעכשיו כשהן מצהירות שלא ישתפו מפלגות ערביות בקואליציה עתידית.

חברים, חברות, אין סיכוי להחליף את הממשלה הזו אם המפלגות הערביות תהיינה מחוץ למשחק. אגב, מפלגות אחרות באופוזיציה שמאיימות על הקואליציה הן הבאות בתור. אסור לנרמל את המהלך הזה. אזרחיה הערבים של מדינת ישראל הם אזרחים שווים וזכותם להשפיע. אנחנו צריכים לעודד אותם לצאת להצביע ולחבור למפלגות האופוזיציה כדי להחליף את הממשלה האיומה הזו.

תודה על ההזמנה ותודה שאתם נותנים לי כוח להמשיך במאבק בנוכחות ובמאבק העיקש שלכם!

צילום: איילת אויסמן | באר שפע

ערן עציון | דיפלומט וסגן ראש המל"ל לשעבר

שנה טובה לכולם ולכולן. שנה אזרחית טובה.

השנה אנחנו מכוננים מחדש את האזרחות הישראלית. השנה אנחנו עושים מהפיכה אזרחית. השנה אנחנו מסלקים את הממשלה האנטי-אזרחית, האנטי ישראלית, והאנטי ציונית הראשונה והאחרונה בהיסטוריה שלנו. השנה אנחנו מתחילת את המצעד הארוך אל שלושת ערכי היסוד שלנו: אל החירות. אל השוויון. ואל האחווה.

ואני קורא מכאן לאחינו ואחיותינו הבדווים. תושבי תראבין. תושבי רהט. תושבי הפזורה ותושבי כל הערים והעיירות בכל אזור הנגב – אתם אזרחים שווים. אתן אזרחיות שוות. אנחנו לא ניתן לממשלה הכהניסטית הזו להמשיך ולנהוג בכם כאזרחים סוג ג'. במגילת העצמאות כתבו המייסדים: "מדינת ישראל תקיים שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור לכל אזרחיה, ללא הבדל דת, גזע ומין".

נתניהו, בן גביר, סמוטריץ' והרוב המוחלט של חברי וחברות קואליציית החורבן, הדמים והגזל הם אנטי ציונים. הם לא רק אנטי-בדווים. הם אנטי ישראלים. ב-1955 כתב בן גוריון את המאמר המכונן "משמעות הנגב", שבו כתב בין היתר את המשפט: "אם המדינה לא תחסל את המדבר – המדבר יחסל את המדינה". אני בטוח שהוא מתהפך בקברו כשהוא רואה מה מאיים לחסל את המדינה היום. לא המדבר, אלא ראש ממשלה בוגדני, מאפיוני, שיכור-כוח מחד ואחוז חרדה קיומית מאידך. חרדה קיומית מפני הדין, מפני הצדק, מפני משפט העם ומפני משפט ההיסטוריה. ראש ממשלה שמסעבד את כל זרועות המדינה לאינטרסים הפרסונליים, הפוליטיים והקרימינליים שלו. ראש ממשלה שזומם גם עכשיו, לצאת לעוד ועוד מלחמות-שולל באויבים שהוא מטפח. ראש ממשלה שמסכל בשיטתיות כל סיכוי להסדרים מדיניים ולשלום. ראש ממשלה שמזהם את השיח הציבורי בישראל 24/7, ראש ממשלה שמפעל חייו הוא הרס חיינו, הרס הישראליות, הרס ישראל. אבל אנחנו, הרוב הישראלי, הדמוקרטי, האזרחי, הליברלי, אנחנו לא ניכנע לו. אנחנו נמשיך להילחם ולהיאבק בו, בסייענו ובכל מה שהם מייצגים.

אני רוצה לחזור למאמר המכונן הזה של בן גוריון, משמעות הנגב. כי בימים האפלים האלה, המאמר הזה הוא פרו'קטור רב-עוצמה אל ההווה והעתיד שלנו, אל המנהיגות ההיסטורית שאנחנו צריכים, ואל סדר היום הלאומי האזרחי שנכונן פה אחרי שנסלק את נתניהו מהשלטון ונשלח אותו לכלא. בן גוריון דיבר על שלושה מבחנים שיש לישראל בנגב (ציטוטים חלקיים):

המבחן הראשון הוא **מבחן המדע** "לחשוף את סודות הטבע המיוחדים לארצנו ולהשתלט על איתניו. לפתוח דף חדש ומקורי במחקר המדעי".

המבחן השני הוא **מבחן הנוער** – בנגב ייבחן הנוער – כושרו החלוצי, עוז רוחו ויחמתו היוצרת. האם ייתפס להזדמנות הגדולה, לחדש מעשי-בראשית ולהתמכר למפעלי יצירה".

והמבחן השלישי הוא **מבחן העם והמדינה** – "כי רק במאמץ מלוכד של עם מתנדב ומדינה מתכננת ומבצעת נוכל למשימה הגדולה. מאמץ זה יקבע את גורלה של מדינת ישראל ומעמדו של עמנו בתולדות המין האנושי".

ובאותו מאמר מתייחס בן גוריון גם לאיזון הנכון בין מהלכים צבאיים למהלכים אזרחיים. הוא מהלל את המלך עזיהו ומספר שידע לבנות צבא חזק ולנצח את אויביו, אבל הבין שעליו לפתח הארץ, להרחיב התישבותה, ולהפריח השממה. "יחד עם החיזוק הצבאי והרחבת ההתישבות, באה גם פריחה רוחנית ותרבותית שלא היתה כמוה לפניו. בימי עזיהו קמו הנביאים הגדולים – עמוס, הושע, ישעיהו, אשר הורישו לעם היהודי ולאנושות כולה תורת הצדק, החסד והאחוה האנושית".

נתניהו הוא סטייה היסטורית נוראה ממורשת בן גוריון. ב-2026, אנחנו מתקנים את הסטייה הזו ווחזרים לדרכו של בן גוריון. כאן בנגב, ובכל רחבי הארץ. אנחנו נפיק את כל הלקחים מכל 30 שנות נתניהו, ובפרט מ-3 השנים הנוראות האחרונות. אנחנו נתקן מן היסוד את הדמוקרטיה הישראלית, את מערכת החינוך, ניתן את הקדימות למדע ולנוער כפי שדרש בן גוריון. ניבנה את התשתיות, נסיים את המלחמות בהסכמים מדיניים-בטחוניים, וניבנה "מדינה מתכננת ומבצעת", שתוכל למשימות הגדולות שלפנינו. השנה מוציאים את המדינה מציפורני נתניהו, ולוקחים אותה בידיים. כי היא שלנו.

חיפה

10 ינואר 2026

איל בן ראובן | אלוף במיל' וחבר כנסת לשעבר

בחרתי לפתוח בציטוט מתוך דו"ח וועדת החקירה האזרחית לחקר אסון השבעה באוקטובר שהייתי חבר בה. הוועדה היחידה שעסקה גם בכישלון הנורא של הדרג המדיני – זה שמסרב להתבונן בכשליו:

"אין חולק כי ממשלת ישראל כשלה במשימתה העיקרית – שמירה על ביטחונם של אזרחי ישראל. זו אחריותה הישירה של כל ממשלה. של שריה ושל העומד בראשה, ועליהם לקחת אחריות ולשלם את המחיר הנדרש"

אחריות! כן אחריות!

האם שמעתם פעם על המושג זה? שנתיים ושלושה חודשים מאז האסון, ואתם ממשיכים לברוח מאחריותכם, מוועדת חקירה ממלכתית, מההכרח ללמוד ולתקן. בדרכי רמייה ומניפולציות, אתם מובילים לוועדת טיוח, לוועדה שאתם הובלתם לאסון, מעזים לדרוש ולקבוע מי יחקור ומה יחקור. נתניהו, הציבור לא טיפש, כולנו מבינים מדוע אתה בורח מהאמת. אתה יודע בדיוק מה יהיה כתוב בדוח וועדת חקירה ראויה. אתה יודע בדיוק כמה מיליוני דולרים עברו לחיזוק החמאס ומה הוא עשה איתם לפני השביעי באוקטובר בשל החלטות שלך. אתה שמעת באחניך הערלות את האזהרות של הרצי הלוי, של רונן בר, של אלופי צה"ל שגם להם חלק גדול בכישלון. הם אמרו לך – אנחנו נחלשים כי החברה הישראלית מתפוררת, כי ההפיכה המשפטית שכל תכליתה להציל אותך מאימת דין צדק, מחלישה את עוצמת ההרתעה שלנו מול אויבינו מסביב. ואתה נתניהו מספר לנו שלא העירו אותך, שלא ידעת, שלא שמעת. אין לך בוש? והתשובה הברורה – אין לך!

חשבתי לעצמי, מה עבר לך בראש כששמעת את עדותה המצמררת של רומי היקרה שלנו? של הפגיעות המיניות הנוראות בה ובחטופות, ואתה ידעת מהמודיעין, שקורים מעשים נוראיים באזרחים ואזרחיות שהופקרו על ידך. מה עובר בראשך כשאתה שומע את משפחותיהם של יקירנו הירש, עדן ירושלמי, אורי דנינו, אלכס לובנוב, אלמוג סרוסי וכרמל גת. אתה יודע כל כך טוב שהם היו צריכים ויכולים להיות היום איתנו. כמה מאמצים השקעת בסיפורי פילדלפי, ציר נצרים, כדי למנוע את חזרתם ולהמשיך במלחמה.

נכון, החטופים חזרו, למעט גיבור אחד רן גואילי שכולנו מצפים לחזרתו. לא אתה נתניהו החזרת את יקירנו. בלי הנשיא טראמפ וציוותו, סביר להניח שהם עדיין היו שם בגיהנום. את חוסר האנושיות ורוע הלב שלך וחלק מחברך לממשלה ולכנסת, לא ניתן לתפוס ולהכיל.

דוגמה קטנה אבל גדולה ומייצגת - ביום שני האחרון, נערך בכנסת ישראל: "אירוע הצדעה למרימי רוח העם במלחמת התקומה" - גיבורי משפחות השבים ומשפחות שכולות. אירוע בהשתתפות יו"ר הכנסת שאת דרכו הנלחה פגשנו בעבר בהוצאה בכוח של משפחות חטופים ומשפחות שכולות, מהבית עליו הוא אחראי. והנה, לאירוע הנוכחי, הזמנו משפחות של תומכים ונושאי חן בקואליציה בלבד. הכאב והקורבן של המשפחות שחושבות אחרת לא נחשב.

מה עוד ניתן לומר על ממשלה וכנסת שמפרידה בין דם לדם. שמבדילה בין כאבן של משפחות שכולות. אין לי מילה רעה למשפחות המחזמנות. אני שואל את אלו - חברי ממשלה וכנסת שהיו שם - מתי תתחילו להתבייש? לרדת על הברכיים בבקשת סליחה על העוולות שאתם עושים ולפני הכול ברמה הערכית? כמה לחצים ציבוריים צריך היה להפעיל כדי שאתה נתניהו, תגיע לביקור קצר, מאוחר ומתוקשר בניר עוז והשבוע ברכת משיח עם תושבי חולית. כמה טלפונים הרמת למשפחות חטופים, למשפחות שכולות שחושבות אחרת, שזעקות את כאבן למול העוולות שלך ושל ממשלתך??

חברים, כחייל וותיק שלחם במלחמות ומבין מעט בביטחון, אני מתבונן בפרשת קטארגייט, בהישג מודיעיני חסר תקדים של מדינה תומכת חמאס, שמחדירה מרגלים (עדיין לכאורה) ללשכת ראש ממשלת ישראל ובזמן מלחמה. הוא כדרכו בקודש – לא ידעתי, לא שמעתי, אני לא אחראי לכך. פשוט בלתי נתפס.

אני, שמלווה את צה"ל בלחימתו המפוארת שלאחר האסון, שפוגש רבים מאנשי המילואים הלוחמים, כולל צנחן בבית, שומע את המצוקות. מטפל בימים אלה בחיילי מילואים נפלאים שזקוקים לעזרה נפשית לאור השחיקה והעומס. ולמול אלו, ממשלה שתומכת בהשתמטות ובריחה משרות. ממשלה שבוגדת בחייליה המשרתים לצרכי פוליטיקה עלובה ושפלה.

כמה מילים נתניהו, ממני אלוף במילואים שהוביל מאות ואלפי לוחמים בשדה הקרב. שותף בניצחונות, שותף בכישלונות ובעיקר כואב את כאבן של משפחות שלא הצלחתי להחזיר את בניהן ובנותיהן הביתה. לא תמיד הסכמתי להחלטות שמעלי. אך תמיד ידעתי שלמנהיגות שמעלי – אכפת ממני, אכפת מהחיים של החיילים שלי. גם לגולדה ביום הכיפורים, גם לבגין בשלום הגליל וגם לאחרים.

היום ברור שלך נתניהו ולסביבתך הקרובה, זה לא אכפת. הפוליטיקה הרקובה שלכם, מנצחת את טובת המדינה ואזרחיה. מנצחת את מחירי חיי אזרחים וחיילים. אין חמור מכך. אתם בוגדים היום בערך אמון המפקדים בדרג מקבלי ההחלטות. התוצאה – משבר שלא היה כמוהו. בנכונות מפקדים להמשיך ולשרת. הם לא מוכנים שהשר כץ ימנה או לא ימנה אותם לאור צרכי הפוליטיים. אתם בוגדים באזרחי המדינה תוך שימוש בכוח לא לכם. לפגיעה אנושה בשומרי הסף. לפגיעה בחופש הביטוי. אתם מייצרים שנאה לאחר. אתם מובילים להרס מדינה נפלאה שיש בה ציבור אזרחים מופלא, שמוכן להקריב כל דבר למען מדינה ראויה שהייתה לנו. הוכיח זאת - כאשר אתם, ממשלת ישראל, הייתם בהלם קרב – ולא כי הייתם בקרב, בתחילתה של המלחמה, ועדיין לא יצאתם ממנו.

נתניהו – די! לך כבר. תהא זו תרומתך הגדולה ביותר לחזרת בטחונה הלאומי ופריחתה המחודשת של מדינת ישראל. אנחנו נמשיך להפגין ולהילחם בך ובממשלתך הכושלת. אנחנו בחרנו בחזון מדינה ערכית, דמוקרטית, ליברלית, על פני חזון הבלהות שלך ושל ממשלתך של מדינת הלכה משיחית תאוות מלחמות ושנאה לאחר.

אנחנו ראויים למנהיגות ראויה. למנהיגות אחרת! זה בידינו – הציבור!

מאחל שנה אזרחית טובה יותר, חזרתו של רן גואילי, שיחזרו כל חיילינו בשלום, החלמה לפצועים וחיבוק גדול מכולנו למשפחות שאיבדו את יקיריהן.

צילום: ראובן גש | צומת אלונים

צילום: רוני שפירא | חיפה

עו"ד נאדל מסאלחה | פרויקטור להחלטות ממשלה בנגב

ערב טוב לכולם

היום אני עומד כאן גם כבן לחברה הערבית, אבל גם כאזרח במדינה שעתידיה מונח על כף המאזניים. חשוב לי להבהיר, המערכת המשפטית בישראל אינה מושלמת, אך היא הבלם האחרון לפני עריצות מוחלטת של השלטון. עריצות השלטון מופנית נגד כולם, יהודים וערבים בלי הבדל, ועל כן, על כולנו להמשיך במאבק נגד הנסיונות של ממשלת 7 באוקטובר לחסל את שלטון החוק כאן לחלוטין.

החברה הערבית היא הקורבן הראשון והחלש ביותר למהלכים המתקמים. במשך שנים, החברה הערבית סבלה מאפליה בתקציבים, מחוסר בתשתיות, מאלימות קשה ומהדרה. אם מוסדות אלה יקרסו – לא יישאר מי שיגן על זכויות המיעוט. דווקא אנחנו נהיה הראשונים להיפגע.

זה מאבק של כולם זה לא מאבק של שמאל וימין. זה לא עניין מגזרי. זה מאבק על עתידה של מדינת ישראל כמדינה שוויונית ודמוקרטית. זה מאבק על האפשרות לחיות פה יחד – יהודים וערבים – מתוך כבוד הדדי. היום אני כאן על מנת להעביר מסר אחד וברור של תקווה ודרך חדשה, דרך של אחווה, שוויון, שותפות, ביטחון אישי וכלכלי לכל אזרח ואזרח במדינת ישראל לרבות האזרחים הערבים. תם העידן שבו ערבי בישראל נדרש להוכיח כל פעם מחדש את נאמנותו למדינה ולהצטדק בכל פעם שהוא מבקש את זכויותיו.

אנחנו אזרחים שווים זכויות שלא מחכים לחסדיו של מאן דהוא. בכל משבר שמתמודדת איתו המדינה, אנו נכנסים מתחת לאלונקה ונושאים בנטל כתף אל כתף עם כל החברה הישראלית. בשוק העבודה בבתי חולים במערכת החינוך ובשאר המערכות החיוניות.

חברים אני מגיע מעולם השלטון המקומי כך כיהנתי במשך 14 שנה כגזבר ברשות המקומית כפר קרע. וכיום אני משמש כחשב מלווה במספר רשויות מקומיות בחברה הערבית, וכפרויקטור של תוכנית חומש בנגב. אתחיל ממצב האלימות בחברה הערבית :

לצערי הרב, ישנם פערים ניכרים בתקצוב הרשויות המקומיות הערביות ונדרשות תוכניות חומש רבות על מנת לשקם את המצב ברשויות, ולייצר מציאות אחרת וטובה יותר. במיוחד לאור הנזקים הבלתי הפיכים שיצרה הממשלה הנוכחית, והקיצוצים הרבים בתקציבי הרשויות הערביות, חלקם אפילו בימים האחרונים ממש.

החברה הישראלית משוסעת ומפורקת בכלל, והחברה הערבית בפרט, שסובלת מהדרה על פי כל המדדים, החברה הערבית נמצאת בתחתית הסולם החברתי- הכלכלי במדינה. ועלינו לבנות תוכניות עבודה מסודרות כדי להוציא את השוויון מסיסמאות לכדי מעשה.

חברים, הנוכחות שלכם הערב במפגש הזה אינה מובנת מאליה, כולנו מגיעים לכאן מרצון ומכוונות טובות על מנת להציע ולעצב מציאות חדשה, מציאות שבה לא נותנים הכשר לדה-לגיטימציה לחברה הערבית, אלא למציאות של שותפות ושוויון ותקווה לעתיד טוב לכלל אזרחי המדינה. אנו מביטים בכיליון עיניים לעתיד טוב יותר שבו יחזור הביטחון האישי של כל

אחד מאיתנו, נמאס לנו מהמציאות עקובת הדם שבה שרויה החברה שלנו ללא כל פתרון אמיתי.

חברים, מגיע לכולנו עתיד טוב יותר, רחוק מהתלהמות, מהשמצות, משנאת חינוך, אשר מופצים עלי די גורמים רשמיים. בשותפות אמת נבנה מדינה עם ערכי היסוד של דמוקרטיה, צדק כלכלי וחברתי שוויון ושותפות אמת. בניית אופק מדיני להשגת שלום עם כל השכנים הערבים, בדגש על שתי מדינות לשני עמים. שמירה על שלטון החוק ומערכת האיזונים והבלמים במדינה ושומרי הסף. אנו נבנה מדינה שדוגלת ברעיון של "בקש שלום ורדפו", בערכים אוניברסליים של שוויון, צדק כלכלי וחברתי, כבוד הדדי ומעל כולם, שלטון החוק.

חברים, צריך להחליף דיסקט, שוויון מתבצע על ידי הקמת צוותי עבודה משותפים, דרגים מקצועיים שיעבדו באופן משותף לצורך שיפור המצב הסוצי-אקונומי בחברה הערבית, כידוע לכם שרמת החינוך שמקבל ילד ערבי במדינה היא הנמוכה ביותר לפי ה OECD. החברה הערבית בסכנת קריסה טוטאלית אם לא נפעל מהר באמצעות הקמת צוותים אלו שיפעלו מראש הפירמידה לפקיד הזוטור ביותר על מנת להטיב את המצב בשלטון המקומי, בחינוך, בשוויון הזדמנויות, בשילוב צעירים ערבים בשוק העבודה, בשילוב אנטלקטואלים ערבים במוקדי קבלת ההחלטות. נגזר עלינו לחיות ביחד וגם עלינו לבחור בדרך של חיים משותפים, דבר עשוי לסלול גשרים של שלום בין העמים, וליצור הזדמנויות אזוריות של שלום וכלכלה צומחת ופורחת. אנו מתכנסים כאן כדי להוביל את המדינה אל חוף המבטחים, תרומתכם למאבק הצודק של כולנו לא תסולא בפז וההיסטוריה תשפוט אותנו אם לא נעמוד בזקיפות קומה אל מול כל האתגרים שאופפים אותנו.

המסר שלי לחברה הערבית: אל תעמדו מהצד. ואני קורא לחברה היהודית: אל תחשבו שזה לא נוגע בכם. אם הדמוקרטיה תיפול – כולנו נשלם את המחיר. יצחק רבין האמין בשותפות – ושילם על כך בחייו. אל נוותר על השותפות. אל נוותר על התקווה. תודה רבה לכולם והמשך ערב טוב

ד"ר יולנדה יבור | אוניברסיטת תל אביב, ממובילות מוקדי אור עקיבא וקיסריה

ערב טוב חיפה,

ערב טוב אחים ואחיות יקרים שלי.

הרשו לי לפתוח בדברים שאמר בדיוק לפני שבוע, נשיא בית המשפט העליון לשעבר, כבוד השופט אהרון ברק, בניסיון נואש למשוך בכנף בגדנו, רגע לפני החורבן המוחלט: "ישראל איננה עוד דמוקרטיה ליברלית, אלא שלטון של אדם אחד". ואותו אדם, בנימין נתניהו, הוא נוכל מושחת ונטול עכבות, רודף שררה ושלמונים, פחדן עלוב, שוועדת חקירה אחת, הראשונה, אבל בהחלט לא האחרונה, קבעה לגביו ש"יצר סיכון לביטחון המדינה ופגע ביחסי החוץ ובאינטרסים הכלכליים שלה"; שמלשכתו עולה צחנה מבאישה של בגידה; שתאוות הבצע, הזחירות, שיגעון הגדלות והיהירות שלו המיטו עלינו את האסון הנורא ביותר שפקד את העם היהודי מאז השואה, ושיזכר לדיראון עולם בדפי ההיסטוריה ובתודעה הקולקטיבית כ"טבח נתניהו". שהפילוג והשיסוי, שאותם אותו זורע בקרבנו על מנת להמשיך ולהחזיק בקרנות השלטון ולהימלט מפני משפט צדק, הצמיחו כבר מיליציות פרייקור, שמטילות חתן בעין מפריע על מפגינים ומובילות אותנו בצעדי ענק אל סיפה של מלחמת אזרחים מדממת, וכל זאת בשעה שאויבנו מחכים ידיהם בהנאה וממתנים לשעת כושר להלום בנו פעם אחת נוספת – ולתת לנו את מכת המוות האחרונה.

ואל מול המציאות העגומה הזאת, אל מול האיום הקיומי המוחשי הזה, אל מול קואליציית הדמים העבריינית-גזלנית-משיחית-טורפנית הזאת, שנולדה בחטא וקמה עלינו לכלותנו, אל מול ההתרסקות הבלתי נמנעת של מדינת ישראל, אנחנו ממשיכים לפעול ולהתנהל כאילו שאנחנו עדיין חיים בדמוקרטיה תוססת; ממשיכים לקיים צעדות, להניף שלטים, לקרוא סיסמאות, לנאום; כאילו שיש בכוחן של הפגנות מנומסות ושל מילים להשפיע במשהו. אנחנו מפגינים ומפגינים והשיירה עוברת – השכם והערב מקודמים עוד ועוד חוקי דיקטטורה; השכם והערב זכויותינו מופרות בעין מפריע; השכם והערב נשפך דם אחינו הערבים חזק אלנו מהאדמה; השכם והערב נגזלת ונבזזת הקופה הציבורית.

ואנחנו ממשיכים לעשות שוב את שעשינו עד כה, ללא הועיל. משהו יסודי חייב להשתנות! אנחנו מוכרחים לעלות מדרגה, מוכרחים להתעלות לגודל השעה – המחאה הממלכתית והמנומסת חייבת לפנות את מקומה למאבק אזרחי בלתי מתפשר. מאבק קשוח שעלול לגבות מאתנו מחירים אישיים כבדים! והמאבק הזה חייב לשים לו כמטרה ראשית וברורה את הפלת הדיקטטור! לא באמצעות בחירות! דיקטטורה לא מפילים בקלפי! דיקטטורה מפילים ברחובות! הכי קרוב לרודן. עלינו לנהור בהמונו לירושלים, לנקודת אחת אסטרטגית, לכנסת או לעזה 35, לאחד מסמלי השלטון, להקיף אותו בשרשרת אנושית צפופה ולא לזוז. ייקח כמה שייקח. בנחישות וללא כל אלימות מצדנו. הסצנריו הזה גם אינו מחייב בהכרח הפעלת אלימות נגדית אפקטיבית כלפינו: ככל שנהיה רבים ונחושים יותר, המיליציה תהיה חסרת אונים מולנו. מאסה זה כוח! ההיסטוריה מוכיחה פעם אחר פעם, שאין מיליציה בעולם שיכולה להתמודד עם מאסה נחושה של אנשים.

אסור להמתין לבחירות. אם ישראל כבר אינה דמוקרטיה, אחים ואחים בעלי-בינה שלי, כיצד אם כן יכולות להתקיים בה בחירות חופשיות?! ואם אכן תתקיימנה וננצח, אתם באמת מאמינים שנתניהו וקן הצרעות שלו יפנו את מקומם בג'נטלמניות? אתם באמת מאמינים שדיקטטור מבין שפה אחרת למעט כוח? בחירות הן אופיום להמונים. עוד ספין מבית היוצר של השקרן-בן-שקרן, רעיון עיוועים שנועד לסמם אותנו ולהרדים מחאה אפקטיבית שתוביל להפלתו. צאו לרחובות עכשיו! – זה הזמן. הפסיקו לפחד. קבלו השראה מבני העם האיראני, הנחושים ועזי הנפש, שקצה נפשם במשטר המהלך עליהם אימים וששמותיהם נחרתים ברגעים אלה ממש באותיות של זהב בדפי ההיסטוריה. אחים ואחיות יקרים שלי, דין ישראל כדין איראן. זה הזמן. זו שעת כושר. הבסיג' הישראלי עדיין לא משומן, מהונדס-תודעה ואכזרי דיו כמו מקבילו האיראני. אגרוף הברזל של הדיקטטורה הישראלית עדיין לא קפץ דיו. זה הזמן להפיל את הרודן. לא יהיה זמן אחר. זה להיות או לחדול, פשוטו כמשמעו!

והרשו לי לסיים בקריאה לציבור הליברלי-יהודי-ציוני, לחשב את צעדיו מחדש ולהפנים את העובדה שהדרך היחידה שבה נצליח להפיל את ממשלת הדמים הזאת ולהקים יסודות איתנים של מדינה וחברה בריאות היא באמצעות שותפות יהודית-ערבית. עלינו לנסות כמיטב יכולתנו לגייס את החברה הערבית למאבק. למאבק משותף על עתיד משותף ושוויוני. רק כך ננצח ונשקם! רק כך, רק יחד, יהודים וערבים. אין אופציה אחרת.

תודה רבה.

שמעון בוסקילה | אבא של ירדן שנרצח בנובה, חבר מועצת אוקטובר

ערב טוב,

אני שמעון בוסקילה. אבא של ירדן ז"ל, שנרצח במסיבת הנובה בשבעה באוקטובר. וכשאני עומד כאן הערב, אני לא עומד רק בשם מחאה. אני עומד בשם בן אדם אחד. ילד אחד. חיים שנגדעו. ואני עומד בשם אלפי משפחות שלמדו על בשרן מה זה אומר כשמדינה מאבדת אחריות. לפני יותר משנתיים חרב עלינו עולמנו. מאז, שום דבר כבר לא אותו דבר.

ירדן בוסקילה, ג'ורדי שלנו, נולד בקיבוץ כפר מסריק. בן למירב ולשמעון, אח לליעד וספיר. ילד של אור. תלתלי זהב, חיוך תמידי, ניצוץ שובב בעיניים. הוא גדל על אהבת הארץ והאדם. שירת ביחידת 8200, פנה להייטק, אבל לא הסתפק בהצלחה אישית. בערה בו שליחות אמיתית - לעשות טוב יותר למדינה, להשפיע ולבנות. הוא היה סקרן, תוסס, רעב לחיים. גלש, צלל, גלש בסקי, עסק בנגרות, טייל, טיפח גידולים הידרופוניים. תמיד חיפש את ההרפתקה הבאה. ולצד כל זה, אהבה גדולה וטהורה עם עמית. ירדן היה איש של אנשים. מחבר, מחייך, תמיד נכון לעזור. הדבק המאחד של המשפחה. ובשבעה באוקטובר, במסיבת הנובה, הוא רקד את הריקוד האחרון. ריקוד המוות של אותה שבת ארוכה. הוא השאיר אחריו חלל עצום. ואנחנו, משפחתו, שבחרנו בחיים, נשבענו ביום ההלוויה: מותו של ירדן ושאר הפרחים לא יהיה לשווא.

אבל הסיפור שלי הוא לא רק שלי. הוא של כולנו. מאז אותו בוקר אנחנו חיים עם שאלה אחת שלא נותנת מנוח: איך זה קרה לנו. איך מדינה עם צבא, מודיעין, ממשלה, קבינט, תוכניות והבטחות - קרסה בשעה הכי גורלית שלה. אבל יש לי עוד שאלה נוספת ולא פחות קשה: מה עשו מאז? כי מדינה בריאה, אחרי אסון כזה, חוקרת את עצמה עד הסוף. לא כדי לנקום, לא בשביל כותרות, אלא כדי להגיע לאמת. ואמת היא הדבר היחיד שמאפשר תיקון. אמת היא הדבר היחיד שמחזיר אמון. אמת היא הדבר היחיד שמאפשר לנו להסתכל לילדים שלנו בעיניים ולומר: למדנו, השתנינו, נבנה כאן משהו אחר. ושנתיים וחודשיים אחרי - ועדת חקירה ממלכתית עדיין לא קמה.

איך ייתכן? אותם אחראים לטבח, למחדל, לאובדן, עדיין יושבים בכיסאותיהם. במקום לתת דין וחשבון, הם מתחמקים. מטייחים, מסתירים ובורחים מאחריות. במקום לשקם - הם הורסים. במקום לעצור ולתקן, הם ממשיכים ומתעלמים. והכיסא חשוב להם יותר מחיי אדם.

ובעולם? באוסטרליה, אחרי פיגוע אנטישמי בקהילה היהודית בחנוכה, קמה ועדת חקירה ממלכתית. לא חיכו שנתיים. לא חיפשו תירוצים. הבינו שבלי אמת אין שיקום ולמידה. ורק כאן, אחרי האסון הגדול בתולדות המדינה, מנסים למכור לנו ועדות מטעם. מנגנונים מאולתרים. עטיפות יפות שמטרתן אחת - למנוע חשיפת אמת. זה לא יקרה!

ובזמן שאנחנו נאבקים על אמת, מתקיים בכנסת אירוע הצדעה "למרימי רוח העם במלחמת התקומה", שאליו מחזמנות רק גיבורי משפחות שבים, משפחות שכולות שמתיישרות עם הקואליציה ועם ראש הממשלה. כך לא נראית אחדות. כך נראית הדרה. כך נראית פוליטיזציה של השכול. השכול שלנו לא שייך לאף מחנה.

הכאב שלנו לא זקוק לאישור פוליטי. ומי שמנסה להחליף ועדת חקירה ממלכתית בוועדה מטעם, לא מנסה לאחד את העם - הוא מנסה לברוח מהאמת. ומי שבורח מהאמת, משאיר אותנו עם עוד שבעה באוקטובר בעתיד.

ואני אומר לכם הערב: אנחנו לא נירתע. כי אחרי שאתה קובר ילד, או מאבד משפחה, או יוצא משבי, או מלווה חטוף שלא חזר, מפסיקים לפחד. מפסיקים לפחד מצעקות. מפסיקים לפחד ממי שמנסה להשתיק. נשארת רק החובה. החובה שלנו היא להגן על החיים הבאים, לא רק לכבד את המתים. החובה שלנו היא להגיד לשלטון: אתם לא תחליטו מה האמת, אתם לא תכתיבו את גבולות החקירה, ואתם לא תבחרו מי יחקור אתכם. החובה שלנו היא לא לתת לאיש להפוך את האסון הזה לעוד פרק שמטאטאים מתחת לשטיח.

אז אני מבקש מכם, ומבקש חזק: אל תתנו לעייפות לנצח. אל תתנו להסחות דעת לנצח. תדברו על זה בכל בית, בכל מקום עבודה, בכל משפחה.

ותשאלו את נבחרי הציבור שאלה אחת פשוטה: אתם בעד ועדת חקירה ממלכתית - כן או לא. ומי שלא מסוגל להגיד כן ברור, שיידע שהוא אומר לא ברור למשפחות, ולחיים של כולנו. לקחתם את הילדים שלנו. אל תיקחו לנו גם את האמת ואת התקווה.

תודה.

צילומים: ראובן להב | נס ציונה

צילום: עמירם גופר | חורפיש אלקוש

פרופ' חגי לוין | האוניברסיטה העברית בירושלים ויו"ר איגוד רופאי בריאות הציבור

חברות וחברים שלום,

אני אוהב את הדרום ואת באר שבע. את האנשים ואת הנופים. לימדתי כמרצה באוניברסיטת בן גוריון ועבדתי כרופא בסורוקה. אבל צריך להגיד את האמת האפידמיולוגית הכואבת ולחשוף את העובדות. בדרום החיים יותר קצרים, בממוצע. על פי נתוני הלמ"ס משנת 2023, תוחלת החיים בבאר שבע קצרה בשנה וחצי באילת שנתיים פחות, וברהט שלוש שנים פחות!

זה עוד לפני המלחמה, שצפויה לקצר את החיים ולהגדיל את הפערים. תמותת התינוקות באוכלוסיה הבדואית בנגב היא פי ארבעה מהממוצע ומה עושה הממשלה? מבטלת תכנית זולה ויעילה של מגשרות. אחרי לחץ שלנו ושל אחרים הובטח שהתכנית תחזור, אבל זה עוד לא קרה. זאת לא טעות, זאת מדיניות. הבריאות והחיים של תושבי הדרום פשוט משעממים את ראש הממשלה כמו בספר "חוות החיות": "כל החיות שוות, אבל יש חיות ששוות יותר". עבור הממשלה הנוכחית, תושבי הדרום שווים פחות. מספר הרופאים, הרופאות והאחיות בישראל נמוך ביחס ל-OECD בדרום המצב מחפיר. לדוגמא בדרום 40% משיעור הרופאים בתל אביב כך גם בשיעור אחיות ועובדי בריאות אחרים, וכן במיטות אשפוז התוצאה היא אי שוויון בבריאות. לא סביר ולא הוגן. המשמעות היא זמינות נמוכה של שירותי רפואה והמתנה לתורים. שעולה בבריאות, ועולה בחיים.

ביום שלישי הקרוב יתקיים יום הנגב בכנסת ביחזמת ח"כ יסמין סאקס פרידמן. אנחנו נגיע לכנסת ולועדת הבריאות ונציג את הפערים והמענים הנדרשים. לצערנו, הקואליציה מעדיפה לעצום עיניים ולאטום אזניים. אין שר בריאות מתפקד במשרה מלאה ויו"ר ועדת הבריאות, ח"כ לימור סון הר מלך, מפיצה גזענות ובערות. במקום להגדיל כח אדם רפואי בדרום, היא מסיתה נגד רופאים ערבים. במקום להיאבק בחרם על ישראל, היא רוצה לבדד את ישראל מהעולם. במקום לעסוק בהצלת חיים, היא עוסקת בקידום עונש מוות ללא שיקול דעת. במקום לפעול על בסיס מדע, היא מפזרת קונספירציות ותוקפת מדענים.

עובדי המרכז הרפואי סורוקה, יהודים וערבים, מצילים חיים כל יום. לאחר שנים של הזנחת המיגון, סורוקה נפגע קשות במערכה עם איראן. הממשלה לא מממשת את אחריותה ונותנת לשיקום מעט ומאוחר מדי. המלחמה והחטיפה פגעו קשות בבריאות הישראלים, בגוף ובנפש.

יש צורך בתכנית שיקום לאומית, בבריאות ובחינוך, בכלכלה ובתעסוקה. יש כסף, רק שהממשלה מעדיפה לתת אותו למשתמטים, מסיבות פוליטיות. במקום לשקם ולבנות, ממשלת המוות ממשיכה להרוס ולהחריב.

הממשלה בוגדת בערכי היסוד של ישראל: צדק, שוויון ועזרה הדדית. בשנתיים האחרונות היתה לי הזכות להתנדב כרופא משפחות החטופים. הייתי כאן, בבאר שבע, בלילה שהוחזרה אלמה אברהם, במצב אנוש. אלמה ומשפחתה לא איבדו את התקווה. תמיד יש תקווה! בין החטופים שהוחזרו היו האחים יאיר ואיתן הורן, אוהדי הפועל באר שבע. כולנו אחים, כולנו ערבים זה לזה. הרעות והערבות ניצחו את ההפקרה. אבל ההפקרה המתמשכת עלתה בחייהם של חטופים רבים ועדיין לא החזרנו את רן גואילי, מגן עלומים, למשפחתו במיתר.

בצד ההפקרה ראינו את ההתגייסות העממית העצומה בתולדות ישראל. העם החזיר את החטופים, והעם ישקם את ישראל ואת הדרום. כדי שישראל תחיה ותשתקם, אנו חייבים לבחור השנה ממשלת שיקום. תודה לכם שאתם כאן, גם הערב, לא מוותרים!

אנחנו בשנת בחירות. מה אתם רואים? כשירו של אברהם זיגמן:

אני רואה ציפור ברוח
בין החומות לה קן בטוח
זה סימן של שקט ושלוה
כי מדרום תפתח הטובה.

פרופ' מיכל בר-אשר סיגל | אוניברסיטת בן גוריון בנגב

אני כאן היום כדי לדבר על הצורך הקריטי, ההכרחי, ליצור שותפות גורל אמיתית במדינת ישראל בין היהודים והערבים הגרים בה אלה לצד אלה.

אנחנו חיים בימים אפלים. בימים שהשר האחראי על בטחוננו, מפלה בין דם לדם בצורה גלויה ומעוררת צמרמורת. בימים שבהם כפרים מותקפים על ידי יהודים ואין דין ואין דיין. בימים שאפילו בני גנץ מנסה להציל את עצמו פוליטית בעזרת הסתה איומה נגד הערבים, הפלסטינים אזרחי ישראל והמפלגות הערביות. והמעשים הללו נעשים על ידי יהודים ונציגי ממשלה שטוענים שהם מייצגים את היהדות.

אני חוקרת את ספרות חזל. הספרות הזו מדברת לא מעט על היחס ללא יהודים. מי שיאזין למהדורות החדשות שבהן מתראיינים נציגי ממשלתנו, ודאי מכיר אמירות כמו "הקם להורגך השכם להורגו". כך, משתרשת התחושה שיהודי בארצו חייב, למעשה מחויב בגלל המסורת שלו, להתנכר לשכניו. אין ברירה. ככה היהדות אומרת. אז אני כאן כדי להגיד שלא. גם אז, לפני 1700 שנה, החכמים היו חלוקים לגבי היחס ללא יהודים. המשפט הידוע במשנה: "כל המאבד נפש אחת מישראל כאילו איבד עולם מלא" הוא למעשה שינוי ותיקון של המשפט המקורי שאמר בצורה מאוד ברורה: "כל המאבד נפש אחת, כאילו איבד עולם מלא". כל נפש, של יהודי ושל לא יהודי, היא עולם מלא.

ומול אמירות על בחירת ישראל יותר מכל שאר אומות העולם, אפשר למצוא אמירות מקבילות, של "כל חיבה שחיבב הקבה את ישראל, חיבב את אומות העולם". גם ביהדות של לפני 1700 שנה, לפני שהיו לנו צבא ומדינה ועצמאות, היו כאלה שידעו להגיד, שכל אדם הוא יציר אלוהים. ואין אנשים טובים ואהובים מאחרים. לחשוב שהיהודים נעלים על פני בני אנוש אחרים בארץ הזו. לחשוב שבזכות זה מותר להם לשרוף, לתקוף, לאיים, לגרש, כי זה מה שיהודי עושה, ובכן רבותיי. זו לא יכולה להיות היהדות שלנו.

חשוב לי להבהיר: אני לא חושבת שהטעם המרכזי לכך שיש לראות במי שחולק איתנו את הארץ שותפי גורל הוא שכך דורשת היהדות. הטעם המרכזי שבגיני ראוי לנהוג כך הוא: שכך דורש המוסר. אבל יש לנהוג כך גם כי זה מה שנכון למדינת ישראל. אנחנו חייבים לבנות ישראל אחרת. ישראל שבה אנחנו בונים יחד עתיד משותף לכל בני האדם שחיים כאן. מוסדות שונים בישראל ממערכת הבריאות, ועד ליגת העל בכדורגל מוכיחות כמה מוצלח יכול להיות שיתוף פעולה כזה. אוניברסיטת בן גוריון היא דוגמא כזו: יש לנו כעשרים אחוז סטודנטים ערבים בקמפוס, ודווקא לאור אתגרי התקופה, אני גאה בניסיון היום יומי של האוניברסיטה לקיים דיאלוג בין הקבוצות השונות הלומדות בה.

וחובה עלינו, היהודים כאן בקהל, להתייבב לצד שכנינו הערבים במדינה ולהגיד. עד כאן. מדינה שמדירה את אזרחיה הערבים, שנותנת לפשע להשתולל ברחובותיהם, שמפקירה את ביטחונם האישי, זו לא המדינה שאנחנו נאבקים עליה. זו לא המדינה שאבותינו ואימותינו חלמו והקימו. ואנחנו לא ניתן לכם לקחת אותנו בדרך הזו. ולא ניתן לאף נציג היהדות הגזענית, לומר לנו אחרת. לא נסב מבט וניתן להם להצית את בתי שכנינו. חייבים לבנות עתיד שבו אנחנו מנדים אותם מקרבנו בקול. ובונים, יחד, עתיד אחר וטוב ומוסרי יותר.

ד"ר גייל טלשיר | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב ירושלים! ערב טוב לוחמי ולוחמות הדמוקרטיה!
ערב טוב למחנה הליברלי שינצח בבחירות 26!

רק בדמוקרטיה, החיים הם הערך המרכזי. קיום החיים, והחיים המשמעותיים. רק בדמוקרטיה, חירות שיוויון וסולידריות הם ערכי היסוד. השבוע מלאו שלוש שנים להפיכה המשטרית של ממשלת נתניהו השישית שמבקשת להחריב את מדינת ישראל. בושה!

השבוע גם מלאו שלוש שנים למאבק הכי גדול והכי מוצלח למען הדמוקרטיה הישראלית, המאבק שבו אנחנו נמצאים ברחובות בצמתים ובכיכרות ומחזיקים קו ביצורים כנגד ממשלת ההרס והחורבן של ממשלת 7 באוקטובר. אנחנו בגופינו בולמים את ההפיכה המשטרית מה שלא קרה באף דמוקרטיה בת-זמננו בה היה ניסיון השתלטות של מנהיג מפלגת השלטון על המדינה. כבוד ללוחמי הדמוקרטיה! אנחנו האנשים להם חיכינו! כל הכבוד!

גם הערב צריך להדגיש, ההפיכה המשטרית לא הייתה תכנית סודית של יריב ליון. היא הייתה חלק מקווי היסוד של ממשלת נתניהו. בסעיף 30 בהסכמים הקואליציוניים נכתב: "כל סיעות הקואליציה יתמכו בכל הצעות החוק, לרבות בחוקי יסוד ובתיקונים לחוקי יסוד כפי שיוצעו על ידי שר המשפטים ושיעסקו... במערכת היחסים שבין הכנסת והממשלה לבין מערכת המשפט ובית המשפט העליון ובשיטת בחירת השופטים... כל הצעות החוק שעניינן הנושאים הנזכרים בסעיף זה תקבלנה עדיפות מוחלטת ומלאה בכל מקרה ונסיבות, על פני כל חקיקה אחרת" (סעיף 30 הסכם קואליציוני).

ממשלת נתניהו השישית היא ממשלת ההפיכה המשטרית וממשלת העליונות היהודית, ממשלה לאומנית-גזענית-קיצונית של קנאים דתיים הפועלים לעריצות המיעוט ומשטר רודני. לקראת בחירות 26 חייבים להבין, המאבק אינו בין ימין ושמאל, בין יהודים לדמוקרטים אלא בין מי שרוצה ישראל דמוקרטית, ליברלית, עם יהדות חופשית ושגשוג כלכלי, המשקיעה בתשתיות הציבוריות של המדינה – בבטחון, בחינוך ובחברה, לבין ממשלה אנטי-דמוקרטית, אנטי-ליברלית ואנטי-ישראלית השמה את האינטרסים של השליט ומקדמת מלחמת נצח, נסיגה דמוקרטית והידרדרות כלכלית לחברה מקוטבת, מפולגת ומפוצלת בה איש את רעהו חיים בלעו. זה הקרב, ובו אנו חייבים לנצח!

ממשלת נתניהו הנוכחית עובדת גם השבוע למען הפיכה ומקדמת חוקי השתלטות, השתלטות על מערכת המשפט והתקשורת ונאמנות מוחלטת למנהיג העליון. הממשלה עובדת דרך פרוטוקול הונגרי מסודר בהשתלטות על הדמוקרטיה הישראלית, פרוטוקול בעל 5 סעיפים.

1. השתלטות על ארגוני הבטחון, הצבא והמשטרה

ממשלת חמאס הוא נכס, האחראית למחדל 7 באוקטובר, ראש הממשלה נתניהו, שפיטר שר בטחון כדי לא לאפשר לו לתת הערכה בטחונית כוללת, קרסה באסון ה-7 באוקטובר וכדי לשרוד בשלטון אחריו הובילה למלחמה הארוכה בתולדות ישראל – שנתיים ימים ועדיין הספירה נמשכת – כביכול כנגד החמאס. ובכן, למעלה משנתיים.

אחר כך מי שולט בעזה? החמאס. מדוע? כי ממשלת נתניהו מסרבת להמשיך לברית איזורית הכוללת פירוז חמאס, דה-רדיקליזציה של הפלשתינים ונורמליזציה עם סעודיה כדי ליצור ברית איזורית עם המדינות המתונות ולוודא שהפלסטינים הם חלק מהציר המתון. לא. הממשלה מתנגדת להסכמי השלום של טראמפ ומובילה את

ישראל לשקוע בבזבז הלבנוני, הסורי, העזתי ולחזור לסבב לחימה באירן ללא תכנית מדינית וללא הסדר בטחוני ובינלאומי באופק. בושה! תוך כדי מלחמה האנשים הקרובים ביותר לראש הממשלה נתניהו, אנשי לשכתו, מקבלים תקציבי ענק ממדינה מממנת החמאס, פועלים ליצור סכסוך בין ישראל ומצרים ולהכניס את קטר, מממנת לשכת נתניהו, לשליטה בעזה. לשכת נתניהו בגדה בבתחון המדינה. נתניהו מגונן על הבוגדים בלשכתו ופועל נגד בטחון ישראל. בושה!

נתניהו גם דואג למיליציות פרטיות במשטרה, כאלה שמנסות בכוח לבלום הפגנות נגד הממשלה. מתנגדי משטר הם קוראים לנו. ראש השב"כ של נתניהו, זיני, חסידו של הרב טאו, הקיצוני ברבני ישיבות הקו – זה שנאשם בהטרדות מיניות, זה שרוצה הרג כיבוש וגירוש כדי להביא לייחוד עזה, זה שרוצה לשרש את המרחב הליברלי – הודיע שאינו מסכים ללחון את ידן של לוחמות השב"כ. הם רוצים מדינת דת. נתניהו משתלט דרכם על המשטרה, הצבא, השב"כ והמוסד ובונה אותם כארגוני בטחון פרטיים. לא ניתן!

2. השתלטות על התקשורת הציבורית

בימים אלה דן בג"צ בועדת הנאמנים שמינה ישראל כץ כדי לסגור את גלצ, ובשבוע הזה דנה הועדה הממוצאת של גלית דיסטל-אטבריאן בשינוי חוקי התקשורת כך שבעלי הון והממשלה יפקחו, יקנסו וישלטו בתכנים של חברות החדשות בישראל. בשנת בחירות הם לא רוצים תקשורת ביקורתית וחופשית הם רוצים מבצעי תודעה ונאמנות לשלטון המושחת. לא ניתן!

3. ריסוק מערכת המשפט והייעוץ המשפטי

ממשלת נתניהו נמצאת בבליץ חקיקה לשינוי משטרי בישראל. היא כבר העבירה 45 חוקי הפיכה משטרית, ביניהם הועדה למינוי שופטים. מהכנסת הבאה הקואליציה לא רק שולטת בכל החקיקה אלא גם ממנה את כל השופטים. רודנות על מלא. בימים אלה דנים בחוק חיסל היועמ"שים – מי שאחראים על שלטון החוק בישראל, שומרי הסף החשובים לפיקוח שהממשלה נוהגת לפי החוק, הופכים פתאום לעורכי דין מטעם השרים, נאמני נתניהו ומחריבי הדמוקרטיה. בושה!

4. כפייה דתית וצמצום המרחב הליברלי

מאז עליית הממשלה לשלטון התחילו בחקיקה של עשרות חוקי דת. רבנים יחליפו את בתי המשפט, שופטים יחויבו לשפוט לפי המשפט העברי וההלכה, הדתה הפכה לפרוייקט הדגל של השר במשרד ראש הממשלה אבי מעוז והגרעינים התורניים, מוסדות המורשת והמסורת, המחלקה להתיישבות ומשרד החינוך כולו מגויסים להחרבת הליברליזם הישראלי והצבת משטר דתי קיצוני במקומו. לא ניתן!

5. והעקרון החמישי – שינוי חוקי בחירות

בכל שלטון רודני משנים חוקי בחירות. הממשלה רוצה שלא יהיו מפלגות ערביות בבחירות הקרובות. היא רוצה להוריד את גיל ההצבעה לגיל 17 כדי לתת יותר כוח לחרדים והגזענים-לאומנים ששולטים ברשתות החברתיות, היא שוקלת לקבוע שאם אין הכרעה בבחירות באופן אוטומטי ראש המפלגה הגדולה יהפוך לראש הממשלה בניגוד לחוקי דמוקרטיה פרלמנטרית. ממשלת נתניהו רוצה לחבל בבחירות – לא ניתן!

הסיפור של ממשלת נתניהו-סמוטריץ מבקש מלחמת נצח, מבקש למחוק את ה-7 באוקטובר, דואג לשיקום חמאס בעזה כדי לייצר התנחלויות יהודיות ופועל למען ריבונות יהודית בשטחים הכבושים כחלק מגאולה משיחית.

אנחנו רוצים נורמליזציה עם סעודיה, תהליכי דה-רדיקליזציה של הפלסטינים והסדרים מדיניים שימקסמו את ההישגים הצבאיים ויביאו למזרח תיכון מתון, בטוח ויציב. הם הורסים את הדמוקרטיה הישראלית בשם עליונות יהודית ומדינת הלכה.

אנחנו קוראים לישראל דמוקרטית-ליברלית, עם יהדות פלורליסטית והומניסטית. הם רוצים שלטון יהודי-לאומני

אנחנו רוצים שהעם הישראלי על כל גווניו יקבל ממשלה הדואגת לאינטרס הלאומי, לבטחון ולשלום ולזכויות כל האזרחים במדינה. הם רוצים עם ישראל-ארצישראל-תורת ישראל.

אנחנו נלחמים בעבור מדינת ישראל-הדמוקרטית הישראלית של העם הישראלי. ולכן עלינו, המחנה הליברלי, הדמוקרטי, הרוצה בישראל יהודית ודמוקרטית, להיערך לבחירות:

1. להציב אלטרנטיבה – מדינית-בטחונית, ליברל-דמוקרטית וחברתית-סולידרית לממשלת הקנאים הזאת.

2. להיערך לבחירות במפלגות התומכות בישראל יהודית ודמוקרטית ולוודא שכל מי שבעדה יוצא להצביע.

3. ואז להגדיר מחדש את כללי המשחק הדמוקרטיים, לבניות תשתיות לבטחון, לבריאות ולחינוך, ולייצר מחדש חברת מופת, חוצפנית, יזמית, מובילה – ריסטרט-אפ נישן. זאת המלחמה שלנו, ובה ננצח כי כולנו בעד דמוקרטיה!

צילום: אורנה נאור | תל אביב

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

צילום: ELAN | תל אביב

צילום: ורדית אלון קורפל | תל אביב

צילום: מירי פורת | חיפה

אבינדב בגין | אמן, נכדו של ראש הממשלה לשעבר מנחם בגין ז"ל

ברביעי בינואר 2023 פתח שר המשפטים את נאומו במילים הבאות: "כמי שגדל תרתי משמע על ברכיו של מנחם בגין שהיה הסנדק שלי בברית המילה אני מאמין באמירתו שיש שופטים בירושלים אבל יש גם כנסת בירושלים ויש גם ממשלה והם הביטוי המובהק לביטוי הדמוקרטי של העם"

מאז קולו של מנחם בגין נדם.

לא יריב לוין ולא בנימין נתניהו הצליחו להביא נאום או מאמר, טענה או משפט שיחזק את מה שהם מכנים "הרפורמה המשפטית" אותה הם מנסים להעביר תוך כדי הדחת דעת גמורה של קהל מצביעיהם בשימוש בכוח סמכותו של ראש הממשלה. זה מעשה הונאה חמור שלא היה כדוגמתו בתולדות המדינה.

אני ואבי יצאנו חוצץ כנגד אותו היתוך נורא שהתרחש בתוך הממשלה הזאת בין שרי הליכוד ועוצמה יהודית - שתי הסיעות הלכה למעשה מחזו עם מטרה אחת, בשימוש באותן המילים, אותן האשמות, אותן קונספירציות ושקרים נלחים כלפי מאות משרתי ציבור נאמנים, את כולם הפכו לחונטה, לעושי פוטש, למבצעי הפיכה שלטונית.

מה שהתחיל במשטרה, עבר לפרקליטות, המשיך לשופטים, לשירות הביטחון הכללי, לצבא ההגנה לישראל ולאין ספור אזרחים נאמנים. אלו מילותיהם: ראש הממשלה מסביר שהפרקליטות היא כמו בטהרן ובמזרח גרמניה דהיינו שטאזי ומשמרות המהפכה, כי המפגינים עם משפחות החטופים והנרצחים הם פלנגות פשיסטיות, משרתי החמאס, את שופטי העליון כולם כינה בשיתוף ברשתות "פּוֹלִיטְבּיּוֹר סובייטי"! הוא ושריו משתפים האשמות אודות בגידת קצינים והשב"כ. השכם וערב, בלע אין סופי!

בנימין נתניהו כיהן כיו"ר הליכוד ב-94 כאשר המהפכה החוקתית הושלמה, אמר עוד ב-2012 כי לבית המשפט העליון הסמכות לפסול את חוקי הכנסת לפי אותם חוקי יסוד שהעביר והוסיף: "בסוף הדברים הליברלים הלאומיים, המשנה הזאת שאני מאמין בה ודיברנו על מנחם בגין, אני מאמין בזה, זו הדרך שאני הולך בה וגם חונכתי עליה, גם מבית" כך אמר.

בספטמבר 23 רגע לפני המלחמה שיתף ראש הממשלה את מאמרו של אחיו "זה לא הליכוד של פעם וכך צריך להיות"... אנשים נוטים לשכוח, רבים לא הכירו מקרוב את הגותו המפוארת של מנחם בגין, על שתי רגליים שעונה היא: לאומית וליברלית. הלאומית היא המוכרת, זכותנו ההיסטורית על הארץ כולה אך הליברלית מורכבת יותר ולתוכה יצק את משנתו הכבירה אודות עליונות המשפט, פרק שלם, מוקדש לה בחיבורו המונומנטלי "השקפת חיים והשקפה לאומית"

כל אדם בכף ידו יכול לקרוא את השקפתו אותה פיתח ב-35 שנות פעילותו הפוליטית: בניית הרכב הוועדה לבחירת השופטים, פסילת חוקי הכנסת על ידי בית המשפט, זכות העמידה לכל בפני בג"ץ, על מעמדו הייחודי של היועץ המשפטי לממשלה כסמכות עליונה לפרשנות החוק ועוד ועוד. המהפכה החוקתית אותה התחיל יצחק שמיר וסיים בנימין נתניהו לא שייכת לאהרון ברק כפי שמרבים ליחס זאת, הוא רק השתמש באדריכלות האדירה אותה בנה מנחם בגין בכוונת מכוון.

כל מה שהממשלה היום עושה עומד בהיפוך מוחלט להישגים המפוארים בבניית המבנה הדמוקרטי לפי משנתו של מנחם בגין, זו אינה רק סטיה מדרכו אלא ניסיון לשליטה טוטאלית בכל רסני השלטון - כל מה שממנו הזהיר שוב ושוב כל חייו.

על ציבור הליכוד להתעורר מחלום הבלהות שכפה עליהם בנימין נתניהו, לא באיזון מחדש הוא עוסק כי אם במיטוט שלטון החוק על מנת לשלוט ללא בלם ורסן.

זאת לא ניתן לאפשר,

יתעוררו הנאמנים.

משה בוגי יעלון | רב אלוף בדימוס ופוליטיקאי

ערב טוב לאנשים שאיכפת להם!

אנחנו צופים בהערכה בעם האיראני, שמתקומם נגד משטר האיאתוללות. אך הכרחי שלא נתבלבל – על מדינת ישראל אין איום קיומי חיצוני, אלא איום קיומי פנימי: ממשלת המשיחיים, המשתמטים והמושחתים – משטר האיאתוללות שלנו – היא שהביאה לטבח שבעה באוקטובר והיא שמסכנת את עצם קיום המדינה. בן גביר מסתכל על איך המשטר באיראן מטפל במפגינים, ומקנא... ואנחנו – לא ניתן!

ראש הממשלה נאחז בכסאו, כי הוא פוחד מסוף כהונתו, שמשמעותה הקמת וועדת חקירה ממלכתית. אני בטוח, שהוועדה – כשתקום, והיא תקום! – תמצא אותו אחראי-על למחדל החמור בתולדותינו, מעל אלה שכבר לקחו אחריות והתפטרו: הרמטכ"ל, ראש אמ"ן, ראש השב"כ והמפקדים האחרים. מאחר שנתניהו וקואליציית הטבח שלו עושים כמיטב יכולתם למנוע את הקמת הוועדה, החלטתי להציב בפני הציבור כמה שאלות, אותן הוועדה אמורה לשאול – ותשאל:

1. מתי החליט נתניהו ש"חמאס נכס והרשות נטל", ולממנו במיליארדי דולרים קטאריים, ולמה?
2. מדוע החליט נתניהו לסגור את יחידת 'צלצל', שהוכיחה את יעילותה במעקב וסיכול כספי טרור?
3. מדוע הפריע נתניהו לפעולת סעודיה, מצרים ומדינות ערב המתונות, ב-2017 להגדרת קטאר כישות תומכת טרור, ופעל עם אנשיו למען קטאר בארה"ב?
4. האם טרם, ובסמוך ל-7.10, כששב נתניהו והרגיע את מערכת הביטחון ואת הציבור ש"חמאס מורתע", "פני חמאס להסדרה ולא להסלמה", "צאו לבלות" קרא לציבור בחגי תשרי – כי האמין לקטארים? האם הוא כבר מבין שהם הונו אותו?
5. מדוע, לאחר הטבח, אותו מימנה וחגגה קטאר, התעקש נתניהו – נגד עמדת השב"כ ובכירי מערכת הביטחון – שדווקא אויבינו מקטאר יהיו "המתווכים" ולא מצרים?
6. למה שב והכשיל נתניהו וממשלתו את המתווכים להשבת חטופינו כולם – שיכלו לשוב כבר לפני שנתיים, ועשרות מהם היו שבים בחיים ולא בארונות?
7. למה דחו הנאשם נתניהו והמשיחיים את המתווכים הטובים הללו, שהיו מייצרים אלטרנטיבה מתונה בעזה, בהובלת מצריים וסעודיה, ובמקום זאת דחפו מתווה אותו מובילים תומכי חמאס קטאר וארדואן? האם עדיין מבחינת ממשלת הבגידה "חמאס הוא נכס" וקטאר היא "ארנק"? רק אתמול התבשרנו שהמועצה שתנהל את רצועת עזה תכלול את טורקיה וקטאר – תומכות חמאס ו'האחים המוסלמים'. זה "ניצחון מוחלט"? – זה כישלון אסטרטגי!
8. והחמור מכל: למה הנאשם נתניהו – המתקרא ראש הממשלה – מחפה על אנשיו הקרובים ביותר (אוריק, אינהורן ופלדשטיין), שמסתבר כעובדה, למרבה הזוועה – שמומנו והופעלו ע"י קטאר? אינו דורש את המובן מאליו מעצרו וחקירתם בחשד כבד לבגידה?

יש לי עוד שאלות רבות, אותן אציג בעתיד, אבל שאלה חשובה נוספת שחייבת להשאל:
9. מתי החליט הנאשם נתניהו שטובתו האישית חשובה מעתיד המדינה, והחליט שלא אכפת לו "שהמדינה תשרף"?

אתה הראש - אתה אשם! חברים, אין לנו ברירה אלא להילחם כדי להציל את המדינה מחורבן. מי שחרד לעתיד המדינה, חייב לפעול להחלפת הממשלה הרעה הזו בהקדם - ואנחנו לא נוותר!

מדינת ישראל על פרשת דרכים הסטורית: האם נצליח לחזור להיות מדינה יהודית, דמוקרטית וליברלית ברוח מגילת העצמאות - או - שנתדרדר בדרך בה מובילה אותנו הממשלה הזו, להיות רודנות משיחית, גזענית, פאשיסטית, הומופובית, מיזוגנית, נחשלת, מושחתת ומצורעת - דרך שכבר החלישה אותנו בכל מרכיבי העוצמה שלנו. הבחירות הקרובות אינן בין "ימין" ל"שמאל", אלא בין ישר או מושחת, בין משרתים למשתמטים, בין אזרחים רציונאליים דתיים ושאנים דתיים לבין משיחיים. נצטרך גם לבחור בין היפרדות מושכלת משכנינו הפלשתינים (בלי אשליות!), לבין כיבוש, סיפוח, טיהור אתני ויישוב ביהודים. בשני תחומים חשובים אלה, על פי כל סקר, אנחנו הרוב!

אנחנו הרוב שצריך להיערך לבחירות, תוך שילוב ערביי ישראל, ולא דחייתם, ולהקים ממשלת תיקון ושינוי מבנט ועד מנסור עבאס. אנחנו הרוב, ואנחנו לא מתעייפים ולא מתייאשים. יותר ויותר אנשים מבינים את האסון והאתגר. אני מזכיר שהמחאה הביאה להחלפת שלטון ב-2021; המחאה הביאה לבלימת "הבליץ ההונגרי", של ההפיכה המשטרית עד ה-7.10; לביטול פיטורי גלנט במרץ 23; לבחירת עו"ד עמית בכר לר' לשכת עורכי הדין, ומנעה את בחירת מועמד הממשלה העבריינית. המחאה הביאה לביטול פסקת ההתגברות. מונעת את חקיקת חוק ההשתמטות. הובילה למינוי נשיא בית המשפט העליון יצחק עמית, ומגינה על היועצת המשפטית לממשלה מפני הכוונה לפטרה, ונלחם נגד כל כוונה לפצל את תפקיד היועמ"שית לממשלה, כדי לנטרל את גלי בהרב מיארה הגיבורה.

המחאה גם הביאה לשחרור החטופות והחטופים, בניגוד לעמדת הממשלה. אלולא המחאה, הנשיא טראמפ היה מאמין שכל החטופים מתים (מעניין מי לחש זאת על אחונו?), ואנחנו לא שוכחים את לוחם היס"מ רן גואילי, שעדיין לא שב.

אנחנו כאן, כדי להגיד בקול ברור: לא נוותר!

אנחנו נמשיך להאבק נגד ההפיכה המשטרית, נגד פוגרומים גזעניים, נגד השתלטות עוינת על המשטרה, צה"ל, השב"כ והמוסד, נגד מינויים הזויים לראש המוסד, ועכשיו לסגן ראש השב"כ, של אדם לא מתאים, ובכך ייפגע קשות ארגון בטחון חשוב כל כך. נאבק נגד כל פגיעה בבחירות דמוקרטיות. אנחנו, כמחאה, חייבים להגדיל את מספר המוחים ברחובות - זה מאיים עליהם, ואנחנו חייבים להיערך להסלמת צעדינו, עד כדי אי-ציות אזרחי לא אלים, והשבתת המדינה. נמשיך להאבק ברחובות עד שממשלת הזדון והבגידה תלך!

עד שתקום ממשלת תיקון שתבנה מחדש את ישראל!

חיפה

17 ינואר 2026

הילה טוב | עיתונאית עצמאית

הבוקר, כשהתחלתי לכתוב את המילים שתכף אומר, נפל לי האסימון שאנחנו שוב בלופ הזה של הפחד, של חוסר הוודאות, של הניסיון הנואש להבין מי נגד מי. לאורך השבוע אנשים דיברו על זה ששוב הם ישנים עם אהן באתר של פיקוד העורף, ושוב הם דרוכים מקול צליל שמזכיר את הצבע האדום. ניסיתי לחשוב מי דיבר איתנו בשבוע הטעון הזה, חוץ מדובר צה"ל שקרא לנו לא להיבהל כי הכל בשליטה. רגע אחרי שכל העיתונאים יצאו בפרסום ראשון על זה שחיל האוויר לא מוכן לתקיפה או להגנה.

באיזה עולם דובר הצבא הוא המנהיג שיוצא לדבר עם האזרחים, ולהרגיע אותם? באיזה עולם ראשי רשויות פותחים על דעת עצמם מקלטים כי הם לא סומכים על הממשלה שתדע לנהל את הדברים ברגע האמת?

הכאוס הזה הוא לא מקרי. הוא מכונן. זו השיטה של נתניהו לשלוט בנו ולהבטיח שתמיד יהיו בינינו כאלו שברגע האחרון, יוותרו על עמוד השדרה שלהם ויתמכו בו. הוא יסית, יחריב, יסכן את הביטחון שלנו, יבטיח שבייחד ננצח, ואז ינצל את הרגע הזה כדי לפצל את הכוח שמולו. תשאלו את גדעון סער, בני גנץ, תשאלו את החרדים, תשאלו את פורום המשפחות השכולות, ואת גוש המפלגות הערביות. בפסיכולוגיה של הפוליטיקה קוראים לזה "שיטת הפרד ומשול". ואין דבר שנתניהו מתמחה בו יותר מאשר להפריד, להסית, ולפלג, ואז למשול.

נתניהו משתמש בהפחדה כדי לשבור את התקווה שלנו. הוא משתמש בכאוס כדי לרוקן את האמון שלנו במוסדות הדמוקרטיים שמגינים עלינו. הוא יוצר תלות – ואז הוא מחליש ומפצל. בדיוק ברגע שאנחנו זקוקים לאחדות – הוא מתחיל לסמן את מי ש"לא שייך". הערבים הם איום. השמאלנים הם בוגדים. חלק ממשפחות החטופים הן לא פטריוטיות מספיק. הציבור, כלומר אנחנו זה מגרש המשחקים שלו, ובכל פעם הוא מסמן קבוצה אחרת כלא לגיטימית.

למה אני מספרת לכם את זה – הרי אנחנו מכירים את האיש, ומכירים את השיטה – הוא התחיל להשתמש בה על המרפסת ההיא בכיכר ציון, ומאז הוא לא מפסיק. פחד, כאוס, וקריאה מזויפת לאחדות, ואז פילוג שמפיל אותנו לקרשים. מעגל קסמים רעיל שחוזר על עצמו בצורה קבועה ושיטתית. נכון, אנחנו מכירים, אבל לא מחוסנים. מכירים ולא מפנימים. מספיק להקשיב לקולות שעולים בשבועות האחרונים ממפלגות האופוזיציה. הם שוב רבים, הם שוב מתפצלים, שוב מתגייסים לספין הרעיל נגד הערבים. למה אנחנו מוכנים שהמנהיגים שלנו יהיו כאלה לחרים? למה אנחנו משתפים עם זה פעולה, ובעיקר – מה זה אומר על המחנה הפוליטי שלנו שבכל פעם שיש לנו סיכוי לנצח, אנחנו מתפצלים?

זה אומר שהשיטה עדיין עובדת עלינו. שנתניהו עיצב בנו דפוס פעולה. נטייה לפצל את הקבוצה שלנו מבפנים, להוציא החוצה את כל מי שנדמה לנו לרגע שהוא "מסכן את הסיכוי לנצח". זה קורה לנו באוטומט. הערבים לא ראויים כי "זה יברח מצביעים". השמאלנים מוקצים כי "זה מפחיד את המרכז". מתונים לא ראויים כי "הם חלשים מדי". כל אחד דוחף את השני החוצה. אנחנו מפרקים אובססיביים את המחנה שלנו מבפנים.

הגיע הזמן שנתפכח, שניקח אחריות כמחנה. אנחנו לא רק קורבנות של מניפולציה – אנחנו שחקנים בה. כל פעם שאנחנו מצדיקים את הספין על רע"מ, כל פעם שאנחנו מתרצים את ההדרה של שותפים, כל פעם שאנחנו מסכימים לדבר על "גוש מרכז" במקום על מחנה דמוקרטי רחב אנחנו חלק משיטת השליטה שלו בנו.

בואו נתחיל לשבור את הדפוס. בואו נתעקש שהמנהיגים שלנו יובילו אותנו אל מעבר למעגל הקסמים הרעיל הזה. נזהה את ההפחדה – ונתעקש על שותפות. נזהה את הכאוס – ונדרוש בהירות. נזהה את קריאות האחדות המזויפות – ונבנה אחדות אמיתית. לא כזו שנוחה לספין, אלא כזו שדורשת אומץ, אחריות, ובגרות. בואו נהיה האנשים שחיכינו להם.

האיומים על הביטחון שלנו מרוכזים היום בשתי חזיתות עיקריות. הציר האיראני על שלוחותיו, וציר נתניהו. ראש הממשלה שלנו הפך להיות מקור של איומים על ההישרדות הקולקטיבית של הישראלים ושל חלק מאיתנו כפרטים. מעין שליט אוטואימוני שטורף את חלקי החברה שעליה הוא אמור להגן. הדרך היחידה שלנו להיפטר ממנו, ולשלוח אותו הביתה היא להישאר קרובים אחד לשני. להאמין בטוב המשותף שמתקיים בנינו, ולא לתת לו לפצל את הכוח שלנו.

חיפה

17 ינואר 2026

עו"ד יורי נחושתן | אחים ואחיות לנשק

ערב טוב חיפה,

שמי יורי נחושתן, אני עורך-דין ואני מתנדב ופעיל בעמותת האחים והאחיות לנשק למען הדמוקרטיה. אני גם רב סרן במילואים. אני גם בחרתי להציג את עצמי כבן להורים, זכרונם לברכה, שהיו לוחמי אצ"ל וממייסדי תנועת החירות שהיא התנועה שממנה נולד הליכוד. זאת, מכיוון שחשוב להבין: המאבק שלנו איננו מאבק של "ימין" נגד "שמאל". זהו מאבק של דמוקרטיה מול דיקטטורה. של חירות מול דיכוי. של אמת מול שקר.

ובמאבק כזה ראוי לצטט את מייסד תנועת החירות ומי שהיה לוחם חירות וליברל אמיתי, ראש הממשלה מנחם בגין ז"ל שאמר בכנסת את הדברים הבאים: "מעל לכל קיים הגורם של רוח האדם החופשי, ונוכחנו לדעת בדורנו זה שאין לך כוח גדול יותר... מאשר רוחו של האדם החופשי הנלחם על צדקתו, מאשר רוחו של בן החורין העומד על זכותו, הנלחם על כבודו, על חירותו, על חיי רעייתו וילדיו הקטנים".

לפני שלוש שנים החל המאבק של אזרחי ישראל נגד הקואליציה המבקשת להחריב את הדמוקרטיה בישראל. מול אנשי ה"כוח, כסף כבוד" ניצבו וניצבים גם היום מאות אלפי ישראלים נחושים. מול כל מה שמתרחש מאז, וביתר שאת בעת האחרונה, ניתן לומר באופן נחרץ כי המסכות נפלו: אם לפני שלוש שנים עוד היה מי שחשב שהם באו "לתקן" את מערכת המשפט, ולחזק את ה"משילות", היום אין עוד ספק: קואליציית ההפקרה נחושה להפוך את ישראל למדינה דיקטטורית, נחשלת, מושחתת ומצורעת. הם כבר לא מעמידים פנים.

צילום: דפנה בנקי | חיפה

הם הפסיקו לקיים פסקי-דין. הם בזים לחוק ולשלטון החוק. אין להם שום עניין באזרחים וברווחתם. מזה חודשים רבים שהכנסת עסוקה יום ביום בשורה ארוכה של חוקים שנועדו לחסל את הדמוקרטיה. הייתי בכנסת בדיוני הוועדות וראיתי את שיכורי הכוח כשהם רוצים להשתלט על התקשורת, על האקדמיה והתרבות וכמובן על בית המשפט ומערכת אכיפת החוק.

לנוכח הסכנה הזו, עלינו לפעול. ללא הרף, בלי להסס. כך פעל לאחרונה ארגון האחים והאחיות לנשק כאשר שר החינוך הכושל ניסה למנוע מהם להיכנס לבתי ספר ברחבי הארץ, ולאחר שהנושא הגיע לבג"ץ התקפל בבושה גדולה. הכוח אצלנו, ואנחנו הרוב.

בעוד מספר חודשים יהיו בחירות בישראל. אלה בחירות גורליות. עלינו מוטל להבטיח שהבחירות יהיו חופשיות והוגנות. עלינו מוטל להבטיח שמי שרוצה דיקטטורה - יובס. כל אחת ואחד מאיתנו צריך להירתם לשם כך, בכל דרך. להתנדב, לתרום, לשכנע. זה המאבק של דורנו.

עד אז תנסה קואליצית ההפקרה להעביר חוק שיאפשר השתלטות המונית. הם מאד רוצים בכך, ורק המאבק הציבורי יבלום את זה, כפי שבלם מהלכים אחרים. עד אז תנסה הקואליציה גם למנוע הקמת ועדת חקירה ממלכתית למחדל, ע"י יצירת "ועדה לאומית" שכל מטרתה לטייח את האמת ולמנוע מן האחראים לתת את הדין הציבורי על מחדליהם הרבים. גם את זה אנחנו נבלום.

המחאה הזו היא אש התמיד. היא ממשיכה לבעור כבר שלוש שנים והיא תמשיך. היא מה שמחזק את כל מי שמסייע במאבק. את היועצת המשפטית לממשלה ואת אנשיה, את שופטי בית המשפט העליון, ואת כל משרתי הציבור שיש להם מצפון ויושרה, ומבינים את גודל הסכנה. היא מראה לעולם, וליהדות העולם, שהציבור בישראל אינו מוותר.

ואנחנו ננצח, כי אנחנו צודקים ואנחנו הרוב. תודה רבה.

אורי תובל | משנה לעורך תלם, קרן ברל כצנלסון

ערב טוב לכם מפגיני חיפה!

המחאה הכי עיקשת!

המחאה הכי בועטת!

המחאה הכי צודקת!

תודה לכם שאתם שומרים על המדינה שלנו, בגשם, בקור, שתהיה מדינה שומרת חוק, מדינה דמוקרטית, מדינה יהודית, מדינה שוויונית, מדינה של חופש אזרחי ושל זכויות אדם, מדינה שבה לשכת ראש הממשלה לא עובדת בשביל מדינה אחרת!

חברים יקרים, אני כותב על פרשת קטארגייט, אני מרצה על פרשת קטארגייט, אבל השבוע, אחרי שכבר חשבתי שראינו הכל, היכתה בנו תדהמה. השבוע חשף העיתונאי המצויין אבישי גרינצייג בערוץ איי-24 הודעת טקסט אחת, קצרה, שש מילים, אבל המשמעות שלה מזעזעת. יושב לו מר יועץ בכיר יונתן אורין עם אביו הרוחני, ראש ממשלת ישראל בנימין נתניהו, ומתוך החדר שולח הודעות לעוזר האישי שלו, אלי פלדשטיין, וכך הוא כותב לו: "בינינו. תביא שם במקום ניצן אלון". האלוף ניצן אלון, ראש מפקדת השבויים והנעדרים.

יונתן אורין – באותו הזמן מקבל לפי החשד 65 אלף שקל בחודש שמקורם בקטאר כדי לקדם את האינטרסים של קטאר. אלי פלדשטיין – באותו הזמן מקבל לפי החשד 40 אלף שקל בחודש שמקורם בקטאר כדי לקדם את האינטרסים של קטאר. אורין ופלדשטיין – חשודים שבאותו הזמן הם מובילים ביחד מבצע השפעה במימון קטאר ולטובת קטאר, עלינו. נגדנו. שנהיה בעד קטאר תומכת החמאס.

ושני הסוכנים הקטארים האלה – עוסקים בהדחה של אלוף בצה"ל. האלוף שאחראי על השבת החטופים מעזה. האלוף שעומד יום יום מול קטאר כדי לשחרר את החטופים מידי בני חסותה, החמאס. האלוף שאחראי על המשא ומתן לשחרור החטופים מהמנהרות בעזה, מההרעבה, מהעינויים, מההתקיפות המיניות, מההסיט, מפחד המוות הבלתי פוסק.

כשהירש גולדברג פולין עוד חי, כשעדן ירושלמי עוד חיה, כשאורי דנינו, אלכס לובנוב, אלמוג סרוסי וכרמל גת עוד בחיים – שני הסוכנים הקטארים האלה, אורין ופלדשטיין, עוסקים בהדחה של האלוף שרצה להחזיר אותם למשפחות שלהם – בחיים.

חברים יקרים, זה לא ייעוץ תקשורתי בשביל קטאר! זה לא מבצע השפעה בשביל קטאר! זה אפילו לא איסוף מודיעין מסוג בשביל קטאר! אלה סוכנים קטארים שמשפיעים על קבלת ההחלטות הרגישות ביותר בתולדות ישראל!

ב-19 במאי פלדשטיין דוחף ידיעה קטארית לערוץ 14. ב-20 במאי אורין מתייחס לידיעה קטארית אחרת. וב-21 במאי – הם מדיחים את האלוף בצה"ל שאחראי על המשא ומתן בין ממשלה אחת שהם מייצגים, ישראל. לממשלה השנייה שהם מייצגים, קטאר. ואם אתם שואלים את עצמכם – איך זה בכלל התאפשר? איך קטאר הצליחה להכניס אנשים מטעמה לתוך ההחלטות הרגישות ביותר בתולדות ישראל? התשובה פשוטה מאוד.

יש איש אחד שאיפשר לקטאר להיכנס ללשכת ראש הממשלה – והאיש הזה הוא ראש הממשלה. יש איש אחד שהחליט שיונתן אוריך לא יהיה כפוף לפיקוח של מדינת ישראל. יש איש אחד שאישר ליונתן אוריך לעבוד עם גורמים זרים כשהוא צמוד לראש ממשלת ישראל. ולאיש הזה קוראים בנימין נתניהו. בנימין נתניהו פתח לרווחה את הלשכה שלו להשפעות זרות. אל תקראו לפרשה הזאת קטארגייט – זאת פרשת ביביגייט.

ואני פונה מכאן באמצעותכם ליועצת המשפטית לממשלה, גלי בהרב-מיארה. גבירתי, בשלוש השנים האחרונות הוכחת שאת יצוקה מברזל. במו ידיך את נלחמת בלי מורא על הדמוקרטיה הישראלית השברירית. את המתקפה ההרסנית והזדונית של הממשלה – את בולמת בגופך. ואני רוצה להגיד לך מפה. עם הקהל הגדול הזה: אל תפחדי ואל תחששי. זה הזמן להורות על חקירה באזהרה של ראש הממשלה בנימין נתניהו. בחשד להפרת אמונים, לקבלת שוחד, מישראל איינהורן, לשיבוש חקירה. לעם הזה, אחרי כל מה שהוא עבר במלחמה הזאת, מגיע דבר אחד: האמת המלאה. מול ממשלה של שקר, של מבצעי תודעה נגד העם, של חוסר לקיחת אחריות – את נציגת האמת. אנחנו דורשים שתשיגי לנו את האמת במלואה. איך התקבלו ההחלטות על שחרור החטופים בלשכת קטאר בירושלים? אל תפחדי. עם ישראל עומד מאחוריך בהמוניו.

חקירה באזהרה של נתניהו עכשיו.

תודה רבה

צילום: צחי דברת | תל אביב

פרופ' אפי שהם | אוניברסיטת בן גוריון בנגב ושומרים ושומרות על הבית המשותף

שבוע טוב

שמי אפי שהם אני מגיע מביתי בירושלים. גדלתי כבן לציונות הדתית ולאור ערכיה חנכתי את חמשת בניי. ציונות דתית ליברלית מחוייבת ליהדות למעורבות בחיי החברה, ללימוד תורה ולנשיאה בנטל הביטחון. ציונות דתית שמאמינה בהומניזם ונרתעת מגזענות. בשמם של ערכים אלו הצטרפתי לתנועת "שומרות ושומרים על הבית המשותף המובילה מזה שלוש שנים את המחאה הירושלמית כנגד ההפיכה המשטרית. המאבק בסמכותנות כמו גם המאבק להשבת החטופים הם בעינינו ביטוי עמוק הן לערכים דמוקרטיים וליברליים והן לערכים יהודיים.

שומרות ושומרים על הבית המשותף מערבת חילוניים מסורתיים ודתיים, מזרחיים ואשכנזים, יהודים ולא יהודים, אנשי שמאל מרכז וימין שמתנגדים לסמכותנות, לגזענות, לרמיסת זכויות המיעוט. אני כאן גם בגלל שלפני כחודש סיימנו את שנת האבל על בנו סמ"ר יובל שהם ז"ל שנפל במהלך קרב בגאבליה. השנה הסתיימה אך האבל נמשך. אני אב שכול לחייל שהתמיד בלימודו ותורתו, ורוחו הגדולה לצד תאוות החיים שלו היו אומנותו.

בפרשת השבוע שקראנו הבוקר מתוארת יציאת מצרים בהגדה המתארת את יציאת מצרים נאמר: בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאלו הוא יצא ממצרים. בעיני המחוייבות בדור שלנו היא לראות את עצמנו לבדוק את עצמנו לא אמנה כאן את כשלונות הממשלה – כולנו רואים אותם יום יום. אך החמור מכל הוא המאמץ המרוכז שלא לראות את עצמנו - לייצר נרטיב שקרי. אני איש אקדמיה והיסטוריון ובעיני השקר הוא החמור מכל. השבוע התכנסה בכנסת ועדת החקירה "הלאומית" (שרק השד יודע מה לאומי בה). ועדה זו שאינה חוקית ואינה ממלכתית נועדה לתכלית אחת בלבד. לבצע מבצע השפעה על תודעה.

כמו בפרשת קטארגייט גם כאן הממשלה והעומד בראשה עוסקים בכל הכח בהנדסת תודעה, מצג שווא, ומציאת אשמים מדומיינים. הכל כדי להסית את שימת הלב מן הכשל ולהרחיק את התיקון והשיקום הנדרשים. יש להילחם בהנדסת התודעה, בבזיה ובחקיקה הדורסנית אך באלו לא די. כדי שיהיה כאן שינוי, על מנת לתת כאן תקווה יש להציע אלטרנטיבה חיובית לבקש את האמת – לראות את עצמנו. לשם כך יש להדק את שיתוף הפעולה, לא לוותר על המיחד, אך כן לשתף פעולה.

בשמם של הלוחמים, משרתי המילואים, המפונים, הפצועים ובשמם של הנרצחים והנופלים ובני משפחותיהם הנושאים את הכאב אני קורא לכם הפוליטיקאים וראשי המחנה הדמוקרטי-ליברלי השואפים להנהיג את המדינה: תייצרו חזית אחידה. אל תירו בנגמש. תעבדו יחד, בלי לוותר על המייחד הסכימו על מה שניתן, הושיטו יד אמיתית לאזרחי המדינה הערבים. השנה הזו היא מכרעת בהיסטוריה שלנו. שימו גם את העתיד וגם את שר ההיסטוריה לנגד עיניכם שתפו פעולה, פעלו יחדיו למען עתידה של המדינה האהובה של כולנו.

פרופ' רות שרץ - שובל | מכון ויצמן למדע

ערב טוב מחאת נס-צינה, רחובות והסביבה!

ערב טוב לכל הנחשבים והנחשבות שיצאו והגיעו לכאן, לכל מי שיוצאים כבר יותר מ-3 שנים כל שבת ולא מוותרים, כדי להילחם על הערכים שלנו, להילחם על הדמוקרטיה שלנו, להילחם על המדינה שלנו! יש כל כך הרבה על מה להילחם. הממשלה הארורה בתולדות מדינת ישראל לא נותנת לנו רגע דל. בניסונותיה הנואשים לשרוד עוד מושב, עוד תקציב, עוד חוק, היא זורקת עלינו רפש ורעל בדמותם של חוקים הזויים ובזויים שכל תכליתם הרס הדמוקרטיה, הידע והקדמה, והפיכתה של ישראל למדינה חשוכה, ענייה ומשיחית.

שלוש דוגמאות, רק מהשבוע האחרון:

- תאטרון האבסורד בניצוחה של לימור סון הר מלך - כאשר קידמה בוועדת הבריאות השבוע את יציאתה של ישראל מארגון הבריאות העולמי תוך התעלמות מדעות כל המומחים בחדר ולבסוף זרקה את פרופ' חגי לוין מהועדה.
- זאת ועוד – השבוע היה אמור לעלות לדיון חוק בוארון לריסוק האקדמיה. הצעת החוק הזו קובעת שהממשלה יכולה לקחת לעצמה כל סמכות של המועצה להשכלה גבוהה ושכל המינויים בה יהיו משרות אמון של שר החינוך.
- וכשרוחות מלחמה שוב מנשבות אלינו ממזרח, הרבנים החרדים אמרו השבוע לציבור הישראלי את האמת בפנים: זה לא חוק גיוס - זו קומבינת השתמטות שנועדה להחזיר את ההטבות הכלכליות לעריקים המשתמטים. "אף תלמיד ישיבה לא יתגייס - אבל העיקר החזרנו לעצמנו את התקציבים".

אבל אנחנו – לא ניתן לזה לקרות!!!

למי שלא מכירים אותי, שמי רותי שובל, אני חוקרת סרטן במכון ויצמן, נשואה ואמא לשלושה: שתיים חיילות תומכות לחימה, בסדיר ובמילואים, והשלישי תלמיד ביסודי. לפני שלוש שנים הקמנו חברי לאקדמיה ואני את מחאת "אין אקדמיה בלי דמוקרטיה" כדי להילחם בהפיכה המשטרית. כמה חודשים אחר כך גם הצטרפתי לתנועת אחים ואחיות לנשק ואחרי השביעי באוקטובר הצטרפתי להובלת מחאת רחובות. ואני פה כדי להילחם על המדינה שלי. והשבוע אזרחי ישראל נלחמו. אז אחרי שלוש הדוגמאות למהלכים של הממשלה, הנה המלחמה של האזרחים:

- השבוע אזרחי ישראל הערבים פתחו בשביתה מוצדקת מאי פעם בתגובה לאחלת היד של הממשלה בנושא הפשיעה. בהפגנה שהתקיימה בסכנין השתתפו עשרות אלפי אזרחים, ערבים, יהודים ונוצרים יצאו יחד להפגין נגד הממשלה.
- וגם - קונספירציית "המרגל מפיקוד דרום" התפוצצה סופסוף, ואחרי כל הקונספירציות על בוגדים מבית - נשארנו רק עם בגידה שהייתה מתוך לשכת ראש הממשלה.
- ואל מול חוק המל"ג – אסיפות הסברה התקיימו ויתקיימו באוניברסיטאות בארץ, גם במכון ויצמן, ואם החוק יעלה – אנחנו נשבות, ונילחם, ונצליח!!!

מחאת האקדמיה, אחים ואחיות לנשק, מחאת רחובות ונס ציונה, כל התנועות האלה, כל הארגונים האלה, אתם, אנחנו, זה כח. והממשלה מפחדת מהכח הזה. היא זורקת עלינו חוקים והטרלות בלי סוף כי אנחנו חזקים, והם בסוף דרכם. עם מריחים את הבחירות, ומנסים לקושש קולות בבית באמצעות השתלחות בשומרי הסף, הסתה נגד בג"ץ והחוקים ההזויים שדיברתי עליהם.

אז אין לנו ברירה ולמרות שאנחנו מותשים אנחנו חייבים להמשיך להילחם. רק הציבור יוכל להגן על שומרי הסף מהמתקפה, לעמוד מול ההפיכה, ולדרוש מדינה דמוקרטית, שוויון בנטל, וועדת חקירה ממלכתית אמיתית.

אז ממש לפני סיום – שלוש משימות חשובות:

- אזרחי ישראל הערבים קמו השבוע ועשו מעשה. זה לא קל. זה לא טריוויאלי. תתמכו בהם, הם אחינו ואנחנו חייבים לעמוד יחד.
- הבחירות יהיו השנה – כן, יהיו. אבל איך הן ייראו ומה תהיה התוצאה – זה בידיים שלנו. אחים ואחיות לנשק יחד עם ארגוני מחאה נוספים נערכים לשמור על טוהר הבחירות. התחלנו להכין את השטח ואנחנו צריכים את כולכם. יש רישום לקבוצות גם של רחובות, גם של נס ציונה – בואו להרשם בדוכן, דברו איתי או עם רון טופול שכאן.
- כולנו מצביעים, כולנו מתנדבים לשמור על טוהר הבחירות, כולנו דואגים להחלפת השלטון. ולבסוף – תזכירו לעצמכם ולכולם: ההתמדה מנצחת הכול. ולכן – אנחנו ננצח.

תודה רבה.

צילום: יעל שגיא | נס ציונה

אור פילק | מילואימניקית וסטודנטית בטכניון - מכון טכנולוגי לישראל

אני עומדת פה, והלב שלי משקשק, לא מהמעמד אלא כי בן-זוגי שוב במילואים... מפעם לפעם הלב כואב ודואג יותר והאמון בממשלה ששולחת אותו נשחק.

אני אור. שירתתי כ-170 ימים במילואים, ואני נשואה ללוחם ששירת כ-400 יום. ומה שמטריף אותי הוא לא רק החרדה והמחיר הזוגי שאנחנו משלמים בשנתיים-וחצי האחרונות. מה שמוציא אותי מהכלים, הוא השאלה: לשם מה?

בשביל ההישרדות של ממשלת כוח-כבוד-כסף, שלשכתה עסוקה בפרשיות בגידה, בזמן שהצרות של תושבי קריית-שמונה והעוטף משעממות אותה. ממשלה שיכלה לסיים את המלחמה ולמנוע הקרבת חטופים ולא עשתה זאת. בשם אלו שבשלטון, שביום רצח ששת יקירנו שנחטפו חשבו על רווח פוליטי. בשם אלו, שהרג של אזרחים חפים מפשע עובר על ידם, שאיבדו כל טיפת הגינות, כשביד אחת שולחים אותנו לקרב, ובשנייה מחלקים פטור למצביעיהם.

הלוואי והיה אפשר לחלק פטור לכולם. הלוואי שהתפילה מילדותנו ש"לא נצטרך צבא" הייתה מתממשת. אבל כל עוד מציאות חיינו היא מלחמה והפקרות- איך אתם מעזים, מנהיגי המפלגות החרדיות, לתמוך במציאות אינסופית של מלחמות ולפטור מהן את עצמכם? לשקר לכלל הציבור על כוונתכם אודות חוק-הגיוס כשאין לכם כוונה לעמוד בו, כשאתם רק מרוויחים זמן על חשבוננו? היהדות מושתתת על אמת, צדק ועל רדיפת השלום. איך אתם מעזים לייצג אותה?

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

החזה בינינו הציבור המשרת לממשלה מופר ומופקר, מנצלים את אהבתנו לארץ כמו את הרעות והאחוזה שאנו חשים ליחידות ולצוותים שלנו, כדי לשקר לנו בפנים!

אנחנו ראויים לטוב מזה, להנהגה שיהיה לה חזון לחיי רווחה לכולנו, אבל כדי שזה יקרה אנחנו צריכים שיהיה לנו חזון אחר להנהגה. אנחנו ראויים לשאיפות לשותפות ולא לסיוטים של "לנצח נאכל חרב". אנחנו ראויים לממשלה שתראה אותנו. שתדאג להלומי-הקרב, שתחזיר את היימנוט למשפחתה, שתגן על האזרחים הערבים מפשיעה. שתדאג למערכת-הבריאות והחינוך. ממשלה שיהיה לה אכפת.

לדור שלנו ששילם מחיר כבד בשנים האחרונות יש תוכניות מגירה ודרכונים ספייר, כי קשה פה, למרות שהיינו בוחרים במקום הזה פעם אחר פעם אם הוא היה יותר שפוי. אבל זאת לא גזירת-גורל. המשפחה והחברים שלנו פה, האנשים איתם גדלנו ואלו שחלמנו להיות, ואין סיבה שנוותר. אנחנו חולמים על מימוש-עצמי אבל לא יהיה לנו מימוש-עצמי בארצנו האהובה אם לא נשקיע גם במימוש לאומי ובחזון אחר לכולנו.

סטודנטים, צעירים, חברים שלי, ניקח את הכעס, את המיאוס, את הגעגוע לחברינו שאיבדנו, ונהפוך אותם לדלק. תפסו חבר, תמצאו מסגרת. כי התקווה והעשייה מדבקות, ואנחנו נזדקק לשתייה לקראת הבחירות ואחריהן כדי להביא על עצמנו את השינוי אליו אנחנו כמהים. שום דבר לא ישתנה עד שנשנה אותו בעצמנו.

ביחד נביא מהפך!

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

פרופ' מיכל פלדמן | אוניברסיטת תל אביב

לא עוד "שמע האמת ממי שאמרה". אמרו מעתה: "קבע האמת על פי אומרה".

שמי מיכל פלדמן. אני פרופסור למדעי המחשב באוניברסיטת תל אביב, וחוקרת נושאים שנמצאים בממשק שבין מדעי המחשב, כלכלה ותורת המשחקים.

אבל היום, בפאנל הזה על אקדמיה וחופש ביטוי, אני עומדת כאן קודם כל כאמא לחמישה ילדים, שמביטה קדימה ושואלת את עצמה שאלה פשוטה וכואבת: באיזו מדינה הילדים שלי יגדלו? האם תהיה להם מדינה שמעודדת חשיבה חופשית, סקרנות ואומץ אינטלקטואלי? שמכבדת ידע, מדע ומקצוענות? או מדינה שמפחדת ומפחידה מכל אלה? אני גדלתי במדינה שהבינה משהו עמוק: שאין לה משאב חשוב יותר מההון האנושי שלה, ושהדשן הכי טוב להון כזה הוא חופש מחשבתי ומריטוקרטיה. האם הילדים שלי יזכו לגדול במדינה שתיתן להם את התנאים הללו?

והדאגה הזו איננה מופשטת. היא מאוד קונקרטית.

בתי הבכורה סטודנטית לרפואה באוניברסיטה העברית, ובדיוק עכשיו אנחנו שומעים על יחמה לפרישה של ישראל מארגון הבריאות הבינלאומי. בתי השנייה עושה תואר שני במדעי המחשב במכון ויצמן. כן, אותו מכון שכולנו זוכרים את ההפסד שלו 1:0 לאלוהים, אחרי פגיעת הטיל הישיר, שחיסל מעבדות שלמות שנמצאות בחזית המדע העולמי. ואני, כמדענית ואשה שומרת מצוות, תמיד חשבתי שאלוהים ומכון ויצמן נמצאים באותו הצד. בתי השלישית היא מפיקה ועורכת בגלי צה"ל. אותו ערוץ חשוב שממשלת ישראל מבקשת להשתיק. ובאופן כמעט סמלי, בתי הרביעית ניגשת היום ממש לבגרות באזרחות. אתמול היא למדה במרץ על הפרדת רשויות, והיא עדיין מאמינה שלרשות השופטת יש תפקיד חיוני במדינה הזו. והבן הקטן, חגג החודש בר מצווה, ובין כל הברכות, מצאתי את עצמי שואלת: לאיזו מדינה הוא יגדל?

מאיר שלו כתב: "אינני יודע איך הדבר אצל אנשים אחרים, אבל אני מסוגל לזהות רגעים של חסד ברגע התרחשותם".

האקדמיה הישראלית, בשבילי, היא רצף של רגעי חסד כאלה. כשאני יושבת עם דוקטורנטית מבריקה שמפתחת תיאוריה חדשה ופורצת דרך. כשמגיעים לקבוצת המחקר שלי פוסט-דוקטורנטים מהאוניברסיטאות הטובות בעולם. לא כי משלמים כאן יותר, אלא כי יש כאן חופש מחשבתי, יצירתיות ואתגר אינטלקטואלי. כשבדרך לארוחת צהריים אני חולפת על פני קבוצת למידה על הדשא, סטודנטיות וסטודנטים מכל המגזרים ומכל הזהויות, יושבים, לומדים וצוחקים יחד. כשבתחום המחקר שלי ישראל מדורגת שניה בעולם. לא פר-קפיטה, אלא באופן אבסולוטי. וכשאני עומדת מול כיתה של 300 סטודנטיות וסטודנטים שבאים ללמוד מתמטיקה בדידה - יהודים וערבים, חילונים ודתיים, נשים וגברים - ומה שמשותף לכולם הוא הזיק בעיניים כשהם תופסים עוד פיסה קטנה מהיופי הבלתי נגמר של המתמטיקה.

הארדי, המתמטיקאי הדגול, טען שצייר, משורר ומתמטיקאי עוסקים כולם ביצירת תבניות: צייר יוצר אותן מקווים, משורר ממילים, ומתמטיקאי מרעיונות. ובהכללה, זו עבודתם של מדעניות ומדענים באשר הם: יצירת תבניות מרעיונות.

אבל הרעיונות הללו, רגעי החסד האלה, יכולים להיווצר רק באקלים פוליטי מסוים: אקלים שמעודד חשיבה חופשית ועצמאית, שאין בו פחד. אקלים שמאפשר להעלות רעיונות חדשים, שונים ככל שיהיו, להעביר עליהם ביקורת, לשאול שאלות, להיכשל, ולנסות שוב. זהו תהליך הברירה הטבעית של הידע האנושי, האבולוציה של המדע והידע. ותהליך כזה מתאפשר רק בדמוקרטיה ליברלית.

והנה, בימים אלה ממש מקודמת הצעת חוק בשם "הצעת החוק לחיזוק השקיפות והפיקוח הציבורי על מערכת ההשכלה הגבוהה". אני רוצה לומר את הברור מאליו: להצעת החוק הזו אין דבר וחצי דבר עם שקיפות. הצעת החוק הזו מבקשת להכפיף לממשלה את כל מערך ההשכלה הגבוהה והמחקר. ואם היא תעבור ותתקבל כחוק, היא תפגע אנושות בחופש האקדמי ובאקדמיה הישראלית. היא תבריח מוחות, תפגע בשיתופי פעולה בינלאומיים, תבודד את ישראל, ותפגע בהתפתחות המדע והטכנולוגיה במדינה, ואיתם גם בביטחון ובכלכלה של מדינת ישראל.

צילום: בני משי | תל אביב

צילום: ראובן להב | תל אביב

אין צורך לסגור אוניברסיטאות כדי לפגוע במדע. מספיק לעצב מחדש את מנגנוני הכוח: תקציבים, מינויים, ותלות פוליטית של מוסדות. זה אולי נראה טכני, אך ההשפעה עמוקה. בתוך זמן קצר, חוקרות וחוקרים מבינים מה כדאי לחקור, ובעיקר, מה לא כדאי לחקור. והתוצאה ידועה: פחות תעוזה ופחות יצירתיות.

אני מביטה סביבי בדאגה. בכל יום שעובר אני שומעת על עוד פוסט-דוקטורנטית מבריקה שמעדיפה לא לחזור לישראל, על עוד חוקר ישראלי בעל שם שמתחיל בצעדי עזיבה שקטים: הארכת שבתון, חיפוש משרה בחו"ל, ועל עוד מדען או מדענית מחו"ל שמבטלים הגעה לישראל. זה לא תרחיש עתידי. זו מציאות שמתרחשת עכשיו.

האוניברסיטאות בישראל היוו לאורך עשרות שנים מגדלור של מצוינות, יצירתיות וחדשנות, על בסיס עקרונות של חופש מחשבתי, חופש ביטוי, רדיפה אחר ידע וחתירה לאמת, תעוזה, פתיחות, שוויון ושיתופי פעולה בארץ ובעולם. התנאים הללו יצרו כאן מדינה עתירת ידע ומדע, סטרטאפ ניישן. אנשים מכל העולם מגיעים לכאן ללמוד איך עושים את זה. אבל כדי שהצלחה הזו תימשך, התנאים האלה חייבים להמשיך להתקיים. ותפקידנו להבטיח שכך יהיה. כי היצירה והמדע הם הבסיס האיתן לעוצמתה הכלכלית, התרבותית, הטכנולוגית והביטחונית של מדינת ישראל, כמדינה יהודית, מוסרית ודמוקרטית.

באקדמיה שאני חלק ממנה, האמת המדעית היא העיקרון המנחה. האקדמיה שאני חלק ממנה מוציאה את המיטב מהמשאב האנושי. בקבוצת המחקר שלי כל סטודנט יכול לבוא עם רעיון, מטורף ככל שיהיה, ולעוף עליו. תהיה גם ביקורת, ומתוכה ייווצרו רעיונות טובים עוד יותר. כך מייצרים תעוזה ויצירתיות. זו גם תפיסת העולם היהודית. כבר כתב הרמב"ם לפני כ-850 שנים: "שמע האמת ממי שאמרה". כלומר: יש לבחון את הדברים לפי התוכן ולא לפי האומר. הפתיחות הכרחית כדי להגיע לאמת.

ובעצב רב אני אומרת: הצעת החוק הזו לא הייתה אמורה להפתיע אותנו. היא חלק מתהליך רחב יותר של פוליטיזציה של הידע, של האמת ושל המקצוענות. את בית המשפט העליון כבר רמסו. וממשיכים כל העת לנסות ולשכנע אותנו שאין אמת, שהכול פוליטי והכול עניין של פחיצה, וממילא אין טעם להקשיב לפסיקות בג"ץ.

ובמאמץ ממש לא גדול, את מה שעשו למשפט אפשר לעשות גם לאקדמיה. אפשר לערער על עצם קיומה של אמת מדעית. ואם אין אמת, אז אין צורך בגילוי האמת, וממילא אין צורך במדע, או במומחים או במדענים או באקדמיה בכלל. דברים יהיו "אמיתיים" לא משום שנעשה שימוש במתודות מדויקות יותר, לא משום שהתקבלו בקהילה המדעית הרלוונטית, ולא משום שהם ניתנים לשחזור, אלא לפי הזהות הפוליטית של אומרם. לא עוד "שמע האמת ממי שאמרה". אמרו מעתה: "קבע האמת על פי אומרה".

אבל חובתנו להזכיר ולהתריע: המשמעות של מהלך כזה היא שלא יהיה מדע טוב בישראל. די להביט ימינה ושמאלה, במדינות שבחרו בדרך הזו, כדי להבין איפה נהיה. את מה שנבנה כאן בעשרות שנים של עמל ניתן להרוס במחי יד, ובזמן קצר.

ואם אנחנו רוצים שינוי עמוק ויציב, הוא יבוא קודם כול מהחינוך. חינוך לליברליזם, לחופש מחשבות, ולחשיבה ביקורתית. וזה חייב להתחיל בבתי הספר, והיום יותר מתמיד. כי בעידן של

פייק ניוז, של נרטיבים שקריים ושל פוסט אמת, התפקיד החשוב ביותר שלנו הוא לחנך אזרחים שמפעילים חשיבה ביקורתית ושואלים שאלות.

שאלו פעם את איזידור רבי, חתן פרס נובל בפיזיקה, למה נעשה מדען. "בזכות אמי" הוא ענה. כשהחברים שלי חזרו מבית הספר, שאלו אותם מה הם למדו היום. כשאני חזרתי מבית הספר אמי שאלה אותי: "איזי, שאלת היום שאלה טובה?"

אבקש לסיים במקום שבו התחלתי: ברגעי החסד. רגעי חסד אינם מובטחים. צריך לשמור עליהם, להגן עליהם, ולטפח את האקלים שמאפשר להם להתקיים.

זו האחריות שלנו. כחוקרים, כאנשי חינוך, כאזרחים וכהורים: לשמור על האקלים הליברלי שמאפשר ידע, חופש ועתיד. לא רק בשבילנו. בשביל הילדים שלנו, ובשביל הדורות הבאים.

והאמת תורה דרכה.

צילום: אורנה נאור | תל אביב

ד"ר ג'מאל זחאלקה | יו"ר ועדת המעקב של הציבור הערבי

مساء الخير، عرب טוב، קהל נכבד

אני נפעם ממה שעניי רואות – ערב היסטורי. התאספנו כאן במפגן אדיר של סולידריות אזרחית, מפגן של שותפות בין אזרחים למען מטרה אצילה ונשגבה, ביטוי מרגש של התעלות תחושת האחריות. אני רוצה להודות לאלפי המתנדבים והארגונים שעבדו קשה ופעלו להצלחת האירוע הגדול הזה – يعطيكم العافية

תחילה, אדגיש: מאבקנו הוא מאבק ציבורי, לגיטימי, לא אליים. זו בחירה אסטרטגית של הציבור הערבי ושל ועדת המעקב העליונה – שאני עומד בראשה. בשם ועדת המעקב ובשם כלל הציבור הערבי אני מודיע: לא נרפה! מאבקנו יימשך עד השגת היעד המובן מאליו: חיים רגילים ונורמליים בלי אימת הפשיעה והאלימות והפרוטקשן – כל כך פשוט, כל כך נחוץ.

קהל נכבד, התאספנו כאן כדי לזעוק זעקה גדולה: די, מספיק, خلص بكفي ולהשמיע בקשה צנועה: הגנת הזכות לחיים. זעקה גדולה נגד הפשיעה ונגד ממשלה, שמזינה אותה: ממשלה הפותחת דלת לארגוני פשיעה ולפושעים: לרצוח, לסחוט, לאיים, להפיץ סמים, להשתלט על משאבי ציבור ועוד ועוד כדי המלך הצופה ומגלגל עיניים.

ובקשה צנועה: עקירת הפשיעה מהחברה שלנו.

הממשלה יכולה – אבל לא רוצה.

המשטרה יכולה – אבל נמנעת מפעולה.

הטענה השקרית והגזענית שמדובר בבעיה תרבותית, אינה חדשה, היא שעתוק של אותה טענה ישנה נגד מזרחיים בישראל ונגד שחורים בארה"ב. טענה זו קורסת בהשוואה פשוטה: בגדה ובירדן, הדומות לנו מבחינה תרבותית, מספר הרציחות הוא פחות מאחד למאה אלף תושבים בשנה. גם בחברה היהודית פחות מאחד למאה אלף. זה כמובן, תוצאה של טיפול משטרתי נחוץ. בחברה הערבית בארץ הנתון הנורא הוא יותר מ 15 למאה אלף. המשטרה היא אותה משטרה אך היא נוקטת מדיניות של אפליה גזענית פושעת במאבק בפשיעה. וכאשר מדובר בפשיעה ביישובים הערבים המשטרה נוקטת במדיניות של איפוק קטלני.

הממשלה אחראית למצב: אין עד היום החלטת ממשלה למיגור הפשיעה בחברה הערבית. בהעדר פעולה אמיתית, במקום מיגור הפשיעה, יש פרימה של ההרתעה. ובאין הרתעה, הפשיעה חוגגת. הממשלה מסתירה מהציבור נתונים על ההפסד הגדול לאוצר המדינה כתוצאה מהפשיעה בחברה הערבית – מדובר במיליארדים רבים! פרסום הנתונים עלול לערער על "התועלת במדיניות ההפקרה הקיימת". הממשלה מקצצת תקציבים ליישובים הערבים, ומייבשת תכניות מאבק באלימות, ובצורה זו שופכת עוד שמן על מדורת הפשיעה.

המשטרה אחראית: אבל יותר ממנה השר הלא-אחראי. ויותר מכולם נתניהו שיכול למנוע ולא מונע – הוא האשם העיקרי כי "התלם העקום מתחיל בשור הגדול". הוא רק נעדר שנה מהשלטון והייתה ירידה בפשיעה, הוא חזר עם בן גביר ומספר הרציחות עלה ליותר מפי 2.

המשטרה יכולה, והראייה: כאשר התקבלה החלטה למאמץ ממוקד לריסוק ארגוני פשיעה בנתניה היא הצליחה. יש לה, למשטרה, את הכלים למגר ארגוני פשיעה בחברה הערבית. זה לא מצב של לא יכול, אלא מצב של לא רוצה. הגיע הזמן לבטל את ההסכם שבשתיקה בין המשטרה לארגוני הפשיעה: הם לא פועלים ביישובים היהודים, והמשטרה לא תפריע להם ביישובים הערבים. היא חייבת להתחיל להפריע להם.

דרישותינו:

1. פירוק ארגוני הפשיעה וכנופיות העבריינים.
 2. פענוח תיקי רצח – באין פענוח, אין הרתעה, ובאין הרתעה הפשיעה משתוללת.
 3. איסוף נשק-אנו רוצים חברה בלי נשק קחו אותו.
 4. חיסול הפשיעה הכלכלית: פרוטקשן, שוק שחור, השתלטות כסף ציבורי – בקיצור לייבש אותם, ואם לא יהיה כסף אף אחד לא יצטרף אליהם.
 5. טיפול בבעיות השורש: בחינוך, בתעסוקה, בתכנון, בתרבות הפנאי וכו'.
- אנחנו כחברה, מחויבים ומתחייבים לעשות כל מה שאפשר כדי לצמצם ממדי פשיעה ואלימות. אך לנו הכלים להתמודד עם ארגוני פשיעה: לא משטרה, לא בתי משפט ולא בתי סוהר. זו אחריותה של המדינה. אנחנו ידועים שלדבר עם הממשלה הזו, זה כמו לדבר אל הקיר. ולכן האסטרטגיה שלנו זה להפעיל עליה לחצים ולהכריח אותה לשנות מדיניות ולעשות את המובן מאלי: להגן על אזרחים מפני ארגוני פשיעה, ולא לאפשר להם לשלוט בנו כמדינה בתוך מדינה. לבסוף: נמשיך במאבק עד השגת היעד: ביטחון אישי לכל אזרח ואזרחית, ועקירות פשיעה, אלימות ופרוטקשן מהחברה שלנו.

צילום: טל גוטרמן | תל אביב

פרופ' ברק מדינה | האוניברסיטה העברית בירושלים

ערב טוב, מסע אלחיר,

תודה שאתן ואתם כאן.

אנחנו פה קודם כל כדי להביע הזדהות. הזדהות עם הכאב והפחד והתסכול של הציבור הערבי הפלסטיני. הכאב על האבדן הנורא, של ילדים ואמהות ואבות; הפחד לצאת מהבית; והתסכול, בגין כך שנראה שלאיש לא אכפת. לנו אכפת. כל מי שבאו לכאן כואבים אתכן ואתכם.

דבר שני, אנחנו כאן גם כדי למחות על הרשלנות הפושעת של המשטרה והממשלה, על ההפקרות. בהלכה היהודית מקובל לומר "הווי מתפלל בשלומה של מלכות", כלומר צריך לכבד את המלכות, את השלטון, ומדוע כך? "שאלמלא מוראה, איש את רעהו חיים בלעו". אם אין שלטון, כל חברה אנושית מאבדת עכבות מוסריות ואנשים עלולים לבצע מעשים אכזריים.

וגם ההפך נכון: ממשלה שכושלת בתפקידה, שאינה מגנה על החיים, אין לה זכות קיום. אנחנו מכבדים את החוק, מוותרים על זכותנו להפעיל כוח, רק אם הממשלה מגינה עלינו. אם אינה עושה זאת, אין הצדקה להמשך כהונתה של הממשלה. היא אינה לגיטימית יותר.

ודבר שלישי, אנחנו כאן בעיקר מתוך סולידריות. מתוך ערבות הדדית. המאבק הזה הוא מאבק משותף, של ערבים-פלסטינים ושל יהודים. זה בעיקר מאבק של נשים פלסטיניות אמיצות, נשים שנלחמות על החיים. וגם בהיבט הזה זה מאבק משותף, של נשים וגברים.

אנחנו כאן כדי לפעול יחד, לא רק כדי להעביר את ממשלת הזדון הזו, אלא כדי לקיים שותפות. יש עמדות שונות על המודל הרצוי – שתי מדינות, שחיות בשלום זו לצד זו, או מדינה אחת משותפת ועוד חלופות. אבל לגבי דבר אחד לא תיתכן מחלוקת – המדינה חייבת להיות דמוקרטית ושוויונית. מדינה היא דמוקרטית רק אם היא מקיימת שתי דרישות בסיסיות, שנכללו גם במגילת העצמאות: האחת, "שוויון זכויות חברתי ומדיני גמור, ללא הבדל דת, גזע ומין". שוויון זכויות הוא לא רק מדיני, כלומר בזכויות הפוליטיות, לבחור ולהיבחר, להפגין.

החובה היא גם לשוויון זכויות חברתי, כלומר שוויון בהגנה על החיים, בחינוך, בבריאות, בדיוור, בתקציבים, בתשתיות. ולכך נוספת דרישה שנייה: ההתחייבות שלציבור הערבי הפלסטיני בישראל תהיה "אזרחות מלאה ושווה ונציגות מתאימה בכל מוסדות המדינה". מי ששולל הקמת קואליציה עם מפלגות שמייצגות את הציבור הערבי כופר בכך שבמדינת ישראל לציבור הערבי הפלסטיני חייבת להיות "אזרחות מלאה ושווה".

ובדיוק באותה מידה, אזרחות מלאה ושווה מוקנית גם לנשים, שצריכות להיות שותפות להנהגה. 50-50.

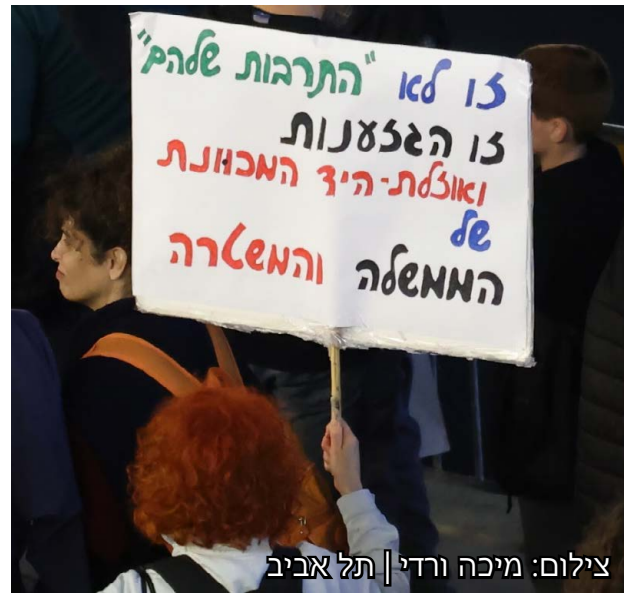
לציבור הערבי הפלסטיני יש בעלי ברית בציבור היהודי. שני העמים חולקים את כשרת הארץ הזו שהיא מולדתם. עלינו לפעול מתוך שותפות גורל. מתוך הכרה בכך שנעשו עוולות קשות. אבל גם מתוך תקווה. מחויבות לשוויון תאפשר לנו לשגשג יחד, לחיות בשלום. פשוט לחיות.

צילום: טל גוטרמן | תל אביב

צילום: ראובן להב | תל אביב

צילום: מיכה ורדי | תל אביב

צילום: מיכה ורדי | תל אביב

אמיר השכל | תת-אלוף בדימוס, חוקר השואה וממובילי המחאה

ערב טוב באר שבע,

ביום רביעי האחרון, יום לאחר שצינו בקול ענות חלושה מאוד את יום השואה הבין-לאומי, הותקף שופט העליון בדימוס, שורד השואה אהרון ברק, על ידי חבורת בריונים. אני מניח שרובכם לא יודעים שלפני אירועי השנים האחרונות עסקתי בחקר השואה. תמיד חשבתי שחשוב ללמוד מהפרקים האפלים בתולדות האנושות, כדי להפיק את הלקחים שימנעו את הישנותם. מעולם לא שיערתי עד כמה תתקרב המדינה שלנו אל אותם מחזות אפלים - ועד כמה השיעורים שלמדתי יהיו חיוניים. הדמוקרטיה הגרמנית לא נחרבה ביום אחד. נכון, היטלר מונה לקנצלר ביום מסוים: 30 בינואר 1933, אבל זה קרה משום שמאז 1919 לא קמו מספיק אזרחים להגן על הדמוקרטיה מול מי שביקשו לפרק אותה מבפנים.

דמוקרטיות אינן קורסות ברגע. הן נשחקות בתהליך מתמשך שמרדים את ערנות אזרחיהן. אנחנו מצויים בעיצומו של תהליך כזה ואסור שנירדם. את הסימנים הראשונים לשחיקת הדמוקרטיה ראיתי כבר באוקטובר 2016, והם שגרמו לי לצאת עם חבריי לצמתים במסגרת "מחאת היחידים". הייתה איתי גם חבורה מסורה מאנשי מחאת באר שבע. שחיקת הדמוקרטיה הישראלית הגיעה לשיאה בתקופת הממשלה הנוכחית. זה לא קרה באירועים נפרדים, אלא מתוך דפוס מתמשך. אני רוצה למנות כאן 11 "תחנות", מגמות, אירועים - תקראו לזה איך שתקראו - שביחד הובילו לפגיעה עמוקה בשלטון החוק, בזכויות אזרח ובאיזונים הדמוקרטיים.

1. מתקפה מתמשכת על בית המשפט העליון, היועצת המשפטית והפרקליטות והצגתם כאויב פוליטי כדי לערער על סמכותם ועצמאותם.

2. חקיקת "המהפכה המשפטית" - שנועדה להחליש בלמים ואיזונים ולרכז כוח בידי הממשלה.
3. דה־לגיטימציה למוסדות המדינה תוך הצגת גורמי מקצוע, תקשורת ואקדמיה כ"אליטות" עוינות.
4. פוליטיזציה של המשטרה והצבא - תוך פגיעה בעצמאות הדרג המקצועי ובאמון הציבור.
5. פגיעה בחופש המחאה על ידי שימוש בכוח, מעצרים, חיפושים והפשטות והצרה שיטתית של צעדי מחאה לגיטימיים.
6. העמקת השליטה בשטחי הגדה המערבית באמצעות צעדים חד־צדדיים, עידוד אלימות וגירוש ומניעת הגנה חכיות אזרח מתושביהם.
7. פגיעה בזכויות מיעוטים ובהם ערביי ישראל, פלסטינים, מבקשי מקלט וקבוצות מוחלשות נוספות, כולל נשים ולהט"בים. הענישה הקולקטיבית שבוצעה לאחרונה בתראבין בתואנה של "הגברת המשילות", תוך שימוש בכוח, רימוני הלם, ירי לעבר מסגד וגם ירי באדם - היא סמן מפחיד. אני יודע שגם מכאן נסעו הערב רבים להפגנת השותפות בתל אביב, ואני מקווה שהיא גדולה.
8. חקיקה סקטוריאלית ופרסונלית שנועדה לשרת אינטרסים פוליטיים. ראו את הכוונה לבטל את עברת מרמה והפרת אמונים.
9. השלטת שיח אלים ומסית נגד יריבים פוליטיים, אינדוקרינציה והשתקה.
10. התעלמות מאזהרות של גורמי מקצוע - כלכלנים, משפטנים, ואנשי ביטחון.
11. הידרדרות במדדי דמוקרטיה בין־לאומיים.

צילומים: אלון קורנגרין | תל אביב

זו, כאמור, הידרדרות הדרגתית: כל תחנה מכשירה את הבאה אחריה. צעד אחר צעד, חוק אחר חוק - ואנחנו בעומק התהום. המאבק הציבורי הוא קו ההגנה האחרון - וגם אותו עמלים להחליש.

ביום שבו הושב לארץ החלל החטוף האחרון, לוחם היס"מ רני גואילי ממיתר, עצר מלכת השעון בכיכר החטופים. 843 ימים, 12 שעות, 5 דקות ו-59 שניות. אבל, חברים - שעונים אחרים ממשיכים לתקתק:

השעון שסופר את הזמן עד שתקום ועדת חקירה ממלכתית. עד שנתחיל לבדוק ולהבין איך הגענו לשבעה באוקטובר. השעון שמונה את הזמן עד שנוכל לקום, לתקן ולבנות מחדש את מה שנהרס כאן - למען הילדים והנכדים שלנו. עד שתוחלף הממשלה הרעה בתולדת ישראל.

אני יודע שתקופה ארוכה התמקדתם כאן, ברחבה זו, במאבק הערכי, המוסרי והקריטי לשחרור החטופים. גם אני עשיתי כך. עכשיו, עלינו להתמקד במאבק השחרור מראש ממשלת מחדל השבעה באוקטובר. כבר שלוש שנים אנחנו מסתובבים בלולאה בלתי נגמרת של הפגנות מנומסות, נאומים, צעדות, דגלים - וחזרה הביתה בתום הערב. מתי נפנים שזה לא מספיק?

במרחק אלפי קילומטרים מכאן מנהל העם האיראני מאבק אמיץ נגד משטר מדכא ומושחת. בתנאים מזוועים של ירי ללא רחמים, מעצרים המוניים והוצאות להורג. אצלם, משטר הדמים כבר מבוסס ובטוח בעצמו. אנחנו עדיין לא שם. אצלנו, אזרחים אמיצים משלמים מחיר - לעיתים כבד, אבל רחוק מזה שמשלמים האיראנים. ועל אף שאנחנו יכולים, אנחנו מסתפקים לרוב במחאה שקטה של שעה בשבוע.

אני חושב שזה בעיקר משום שהיאווש כאן עדיין נסבל. משום שלמרות האסונות של השנים האחרונות, רבים מאיתנו מצליחים לנהל חיים סבירים ומקווים שהדברים יסתדרו מאליהם. וקיים גם החשש - המקנן בלב אזרח נורמטיבי - מהסתבכות עם השלטון. חברים, אני חושש שהדברים לא יסתדרו מאליהם, שהכיוון ברור, ושאין לנו ברירה אלא להרים ראש ולהיאבק על חיינו כאן. לפני שגם אצלנו יהיה מאוחר מדי. גם פה השעון מתקתק ומזכיר: זה הזמן. המאבק על הדמוקרטיה דורש אזרחים אמיצים. הגיע הזמן שנפסיק להיות קהל - ונהיה אזרחים נחושים.

מה עלינו לעשות?

להפעיל לחץ ציבורי כבד, לא־אלים, במקום שבו הדברים קורים. יום ולילה סביב מעון ראש הממשלה או הכנסת.

עד שהכנסת תתפזר. עד שנלך לבחירות. עד שנעיף לפח האשפה של ההיסטוריה את האיש שהביא אותנו לתחתית ונקים הנהגה אחראית וראויה. כזאת שתחזיר את מה שנגרע מן הדמוקרטיה שלנו ותקים ועדת חקירה ממלכתית לאסון שקרה לנו - כדי שנדע לתקן. ההיסטוריה מלמדת: דמוקרטיה אי אפשר להציל בלי מאבק. בלי אומץ לב אזרחי. זה המאבק שלנו זהו הרגע. עכשיו.

חיפה

31 ינואר 2026

מיכה רגב | פעיל באחים לנשק וביחמת אנו היהדות של מגילת העצמאות

ישבתי לאחרונה עם איש בכיר בימין, כזה שעבד בעבר עם הנאשם ומתנגד כיום, לשחיתות הממשלה ורוצה בהפלתה. שוחחנו על דמוקרטיה, הצעתי שנצהיר על נאמנות למדינה יהודית ודמוקרטית. טריוויאלי, נכון?

הוא הודיע לי שאם הדמוקרטיה שאני מדבר עליה, תכלול פינוי ישובים, הוא מעדיף דיקטטורה! כן חברי, שם אנו נמצאים. הסברי, כי כשתהיה דיקטטורה, לא תהיה מדינה, כי האנשים העושים את ישראל למה שהיא, לא ישארו כאן, לא הרשים אותו.

הקנאים המשיחיים, רוצים תאוקרטיה ובית מקדש עכשיו. חורבן הדמוקרטיה הישראלית, הוא, לטעמם, סלילת הדרך, לבוא המשיח. כן, חברי, זה מעוגן בתפיסת עולמם ומופיע בכתבי הפלסטר שלהם. אנו נקראים שם, חמורו של משיח.

המשיח שלהם, אינו זה המשמיע שלום ומבשר טוב. משיחם, הוא משיח של עליונות יהודית, ושנאת האחר, זה העושה נקמות בגויים. בצעירותי, למדתי בישיבות החרד"ליות המשיחיות. מי מחברי, הורשע בנסיון להרוס את מסגדי הר הבית, אחרים בנסיונות רצח ובהתנקשות בפלסטינים. בהמשך, נרצח ראש ממשלה ועתה, יורשיהם נמצאים בממשלה. על כך כתבתי את סיפרי "שכרון הגאולה". בשל כך הצטרפתי ליחזמה, "אנו היהדות של מגילת העצמאות", יהדות מתונה ובונה. יהדות של חילוניים ודתיים, יהדות של הלל הזקן, יהדות של תנ"ך וכל הספריה היהודית שנכתבה מאז, עדי סופרי ומדעני התקופה.

כשהרב ריינס הקים את הציונות הדתית וחבר להרצל, הוא צפה סכנה של משיחיות שקר. הוא חזר וכתב, פעם אחר פעם, כי אין בשום אופן לכרוך את התחייה הציונית לגאולת האל. כי הציונות היא מעשה לאומי ותו לא! רוב הדתיים הלאומיים, רחוקים מהחרד"ליות המשיחית. חלק גדול מהם, ממלכתי ודמוקרטי, הם חייבים להיות בני ברית לנו. ביהדות, "ואהבת לרעך כמוך", זו כל התורה, על רגל אחת. כי בצלם אלוהים עשה ה' את האדם, כל אדם!

צילום: רן דמבו | חיפה

צילום: אלון קורנגרין | ת"א

לפי רוב הפוסקים, דרכי שלום, הינם בסיס המצוות כולן ובלעדיהן, שום מצווה אינה אפקטיבית. זאת יהדות, זו דרך בה אנו צריכים להתנהל. כבוד האדם, סובלנות לאחר ושיויון מלא, לכל אזרחי המדינה.

לאחרונה, עברה אימי הקשישה, לבית אבות. הרופא, ערבי, הפיזיותרפיסט, ערבי ואף המטפל, ערבי. כל חייה חששה מערבים. ראה זה פלא, אידיליה. כל שיחת טלפון, כל מפגש, היא משבחת את היחס והטיפול, המסורים והרגישים. כן, זה אפשרי, זה בידינו, זה באחריותנו.

אני גר בגליל, אנו ביחסים מדהימים, עם הכפר השכן. יש גם בעיות, אך היכן אין. החיים ביחד, הם זכות וגם חובה! אין צורך ששר ערבי יחליט בממשלה, על יציאה למלחמה. אך, להחליט על בריאות, על מסחר, על פנים, מדוע לא?

אני בא ממשפחה מזרחית, ליכודית, בעבר, חרותניקים. נפשם של רבים שם, נקעה מהשחיתות, הזלזול וההפקרות. גם אנשי רוח ומדע מהימין, נוטים הפעם, להצביע למפלגות השינוי. איתי בישוב, פרופסור למדעי המחשב, שמואל וימר, שהיה מעריך של ביבי, בימים שהבשורה הייתה הפרטה וחופש כלכלי. היום הוא עומד אתנו בכל צומת, בכל מזג אוויר ומיחל לנפילת השלטון המושחת הזה. השלטון הזה יפול, אנו על זה ואל לנו לרגע להיות שאננים. ביעור השחיתות ועצירת הביזה, יהיו הצעדים הראשונים. או אז, נפנה משאבים, ללימודי ליבה, מדע ודעת. עלינו להקצות משאבים לבינה מלאכותית ולעולם הקוונטי ולא למיזמי פרזיטיות, הפחדה ושנאה.

איננו איראן, גם לא טורקיה. לנו חברה ותרבות, מתקדמות ודמוקרטיות. זה סוד קיומנו. בארץ, החברה המודרנית, המתקדמת, אינה שכבה דקה, כבארצות השכנות. כאן, התפיסה המודרנית והתודעה הדמוקרטית, עמוקות ורחבות.

התעוררנו!

בכוחנו להביא את השינוי. אנו חייבים להביא את השינוי ואנו נביא אותו!

שבוע טוב!

צילום: ראובן להב | תל אביב

יעל דאנג'לי | ממובילות המחאה ומטה החטופים בזיכרון יעקב

ערב טוב חיפה! איזה כיף להיות פה!

שמי יעל דאנג'לי. נולדתי, גדלתי, למדתי ואני עובדת בחיפה והמחאה פה מעוררת השראה. השבוע זכיתי להשתתף בערב הוקרה לפעילי השטח של מטה החטופים. המשפחות אמרו לנו תודה. סיפרו שאנשים שאלו אותן שוב ושוב: איך אתן ממשיכות? איך נשארת תקווה? בזכותכם. בזכותנו.

והתשובה הייתה אנחנו ששרנו להם "אתם לא לבד". אנחנו שהחזקנו תקווה. אנחנו שעשינו ערבות הדדית הלכה למעשה. אמא של רן גווילי עלתה לבמה. היא לא ידעה שלמחרת בנה יימצא בעזה. והיא אמרה: עכשיו אני מסכימה איתכם. עם קריאות ה"עכשיו". פגשתי גם את איתן מור. גם משפחתו התנגדה להפגנות. 300 פעם, אולי 200 סיפרתי לו שצעקתי את השם שלו אולי הוא חיבק אותי ואמר לי תודה. ולמה אני מספרת לכם את זה? כי האמנו בדרך שלנו. בערכים שלנו. יצאנו לרחובות גם כשאמרו לנו שזה לא יעזור. יש שאמרו שזה אפילו מחזק את חמאס. אבל יצאנו. בגשם. בקור. והצלחנו. אין יותר חטופים בעזה.

אך לפי מחקר חדש, שניים מתוך שלושה מתנגדי הפיכה חווים סימפטומים של אבל. זה אומר שרוב האנשים פה חווים אבל על המדינה שהייתה ואיננה. אבל אנחנו לא נתאבל על מה שביכולתנו לשנות! ונעשה את זה גם עכשיו! עשינו את זה אז.

צילום: אורי יפה | ראש פינה

בואו נדבר בשפה של תקווה. בשפה של עשייה, מה אנחנו נעשה כדי לשקם, פחות לרדת על הממשלה כי אנחנו כבר יודעים שהיא הגרועה בתולדות המדינה. בואו נדבר חיובי! נחזיר תקווה! אני גרה בזכרון, והשבוע קרה מקרה מזעזע בבית הספר המשותף במעגן מיכאל. עשרות תלמידים הפגינו נגד המנהל אלדד פורת, נשאו דגלי ליכוד וקראו "היידה ביבי" ואפילו "מוות לערבים". בה רואים את פינת האקטואליה בה שיתף המנהל זאת לאור כתבה של ערוץ 14 קטע על מתנחלים שפוגעים בפלסטינאים. קריאות מוות לא עוררו סערה. אבל שיעור אקטואליה כן.

והילדים שלא שייכים לקבוצה הזו? הם מפחדים להשמיע קול. אנחנו לא נשתוק על בריונות. לא נקבל קריאות מוות לאף מגזר או מגדר. ואנחנו נחזק כל מי ששומר על חינוך דמוקרטי. אנחנו איתך אלדד פורת!

ערבי ישראל, אנחנו איתכם!

אני רוצה לסיים ולדבר על עם שאנחנו איתו. על אנשים כמונו שמפגינים עם אש בעיניים כמו שלנו, הם צמאי שינוי והם עוברים גיהנום, הם העם האיראני. חברה איראנית שלי שחיה בדובאי מספרת שכבר חודש אין לה קשר עם אמא שלה ועם אחותה הגדולה. את הבעל של האחות הקטנה שמו בכלא ואין לדעת מה איתו. אחותה לא יוצאת מהבית, כולם מחכים לראות מה יקרה. הם מתפללים שארה"ב תתקוף. הצטרפו אלי לקריאה לעם האיראני שאנחנו איתם! "מָא בָּא שׁוּמָא הֶסְתִּים"

אנחנו איתכם! זו השנה שנמשיך שלנו ואין לנו פריבילגיה להתייחס, השנה חברים, זו תרימו ראש! ונצליח להביא את האור ואת התקווה!

צילום: עמוס גיל | צומת פרחור

ראיפה חכוש | אקטיביסטית, עו"ס

מנהלת האגף לחיים משותפים במרכז חינוך ליאו בק

אני עומדת כאן היום לא רק כאישה ערבייה, אלא כאזרחית במדינה שבה האלימות נגד אזרחים ערבים הפכה לשגרה נסבלת. זה הדבר הכי מסוכן. לא האלימות עצמה בלבד אלא ההתרגלות אליה. הרגע שבו חברה מפסיקה להזדעזע, ומתחילה להמשיך הלאה. כשהירי הופך לרעש רקע, כשהרצח הופך לסטטיסטיקה, וכשהחברה הערבית מזכרת רק דרך כותרות של פשיעה המדינה כולה מאבדת את המצפון שלה. האלימות הזו לא נולדת בריק. היא לא צומחת מתוך "תרבות", ולא מתוך "אופי". היא תוצאה של שנים ארוכות של הזנחה עמוקה ומתמשכת.

הזנחה של חינוך, של תעסוקה, של רווחה, של תשתיות, ובעיקר הזנחה של האחריות הבסיסית של המדינה כלפי אזרחיה הערבים. כשאין נוכחות משטרתית מגינה יש נוכחות של עבריינים. כשאין אכיפה יש פחד. וכשפחד הופך לשגרה האלימות הופכת לשפה. אבל חשוב לומר את האמת, בלי לעגל פינות: האלימות איננה "בעיה של החברה הערבית". היא כישלון של מדיניות. כישלון של הנהגה. וכישלון של מדינה שבחרה במשך שנים לעצום עיניים. החברה הערבית לא ביקשה נשק ברחובות. היא ביקשה ביטחון. היא לא ביקשה כנופיות היא ביקשה אופק, עתיד, ותחושת שייכות. ואסור לנו לקבל את השיח המסוכן שמגלגל את האחריות אל הקורבנות עצמם. כן, יש אחריות פנימית. כן, יש צורך בעבודה חינוכית וקהילתית עמוקה. אבל אחריות פנימית לעולם לא מחליפה אחריות מדינתית. מדינה שלא מגינה על אזרחיה הערבים מפרקת את הדמוקרטיה שלה מבפנים. שנת 2026 חייבת להיות נקודת שבר.

לא עוד דוחות, לא עוד ועדות, לא עוד הבטחות ריקות. זו שנה שבה המדינה צריכה לבחור: או שהיא מחזירה לעצמה אחריות, או שהיא מודה שהיא ויתרה על חלק מאזרחיה. 2026 לא יכולה להמשיך להיות שנה שבה סופרים נרצחים, אלא שנה שבה מצילים חיים. לא שנה של ניהול משבר אלא שנה של שינוי עומק אמיתי.

והמאבק הזה איננו מאבק ערבי בלבד. זה מאבק אזרחי. מאבק יהודי-ערבי. מאבק על הזכות הבסיסית לחיות כאן בלי פחד. כשילד ערבי נרצח זו פגיעה עמוקה בחברה הישראלית כולה. כשאם חוששת לשלוח את בנה למכולת זה לא עניין מגזרי, זה כשל מוסרי של מדינה.

אנחנו דורשות ודורשים היום: תוכנית לאומית אמיתית, לא סיסמאות. אכיפה נחושה נגד ארגוני פשיעה. איסוף נשק עכשיו, לא מחר. השקעה עמוקה בחינוך, ברווחה ובבריאות הנפש. ושותפות אמיתית עם הנהגה מקומית וקהילתית לא מעל הראש שלנו, אלא יחד איתנו. והמסר האחרון שלי ברור:

לא נשתוק. לא נתרגל. ולא נקבל מציאות שבה הדם הערבי שווה פחות.

אנחנו כאן כי החיים של כולנו שווים.

ואנחנו כאן כדי להזכיר למדינה: הפקרת ביטחון היא בחירה.

ואנחנו כאן כדי להפסיק לקבל אותה.

צילום: טל גוטרמן | תל אביב

עו"ד רותם פרלמן-פריי | מחאת העם חיפה

ערב טוב,

רציתי להתחיל כהרגלי בסקירת אירועי השבוע האחרון - החל ממסקנות ועדת החקירה הממלכתית בעניין הצוללות וכלי השייט, לפיהן ראש הממשלה מסרסר בצרכי הבטחון של ישראל בלי לתת דין וחשבון בפני איש, עבור בהתאבדותו של לוחם נוסף שסבל מפוסט טראומה, גיא חריס ז"ל או באליומות המופעלת ע"י בריוני המשטר כלפי פעילי שלום ומתנגדי משטר, בבתייהם שלהם, וכלפי רה"מ לשעבר, אהוד ברק ונשיא ביהמ"ש העליון לשעבר, אהרון ברק במרחב הציבורי, וכלה בדוח העוני שפורסם השבוע ולפיו ישראל ממוקמת במקום הראשון בקרב משפחות עניות במדינות המערב והשנייה בשיעור האנשים העניים או בנתון המחרד כי תוחלת החיים הממוצעת בישראל התקצרה בשנתיים האחרונות.

אבל האמת היא שאין טעם, כי פשוט לא ניתן לעמוד בקצב של המציאות כאן. כל שבוע עולה על קודמו בקצב ובמספר האירועים המופרעים, הלא נורמלים, המנורמלים ע"י דיקטטורת נתניהו, כאשר כל אחד מהם לבדו אמור להיות רעידת אדמה בפני עצמו, אבל בישראל של שנת 2026 הוא עניין שבשגרה, אשר בקושי מחלץ מהציבור הישראלי חצי פיהוק כי הוא התרגל, נשחק ומעדיף לברוח אל הכוכב הבא או משחקי השף. ומשום שמרוב עצים לא רואים את היער, אנסה להתמקד בכמה עניינים מרכזיים כדי שנצליח לראות את התמונה הגדולה – קריסתה של הדמוקרטיה הישראלית, קריעתה של החברה הישראלית לגזרים, והשמדת האתוס הישראלי:

1. בהיסטוריה של ישראל, ואולי בכלל בהיסטוריה האנושית, לא היתה בגידה כמו הבגידה של נתניהו בבני עמו - ראש המדינה בנה לארגון טרור, צבא מכסף של מדינה שמממנת גם את אנשי לשכתו. הצבא הזה טובח, אונס וחוטף אלפי אזרחים ביום אחד. למעלה משנתיים אחרי טבח נתניהו, ואלו האחראים לו, עדיין לא עפו מחיינו, אלא להיפך, נדמה כי הם מתחזקים עם כל יום שעובר.

2. גופתו של החלל החטוף, רן גויאלי ז"ל הושבה לקבר ישראל ואין עוד חטופים, חיים או חללים בעזה. אך בניגוד לתעמולה של המשטר, לא כל החטופים חזרו הביתה. 46 מהם מתו ולעולם לא יחזרו. וגם אלו שחזרו, הופקרו בשבי לעינויים ע"י נתניהו וממשלת הסיקריקים שלו כדי לשמר את שלטונם.

3. אחיו של ראש השב"כ מעורב בפרשת הברחת סחורות כמו רחפנים, טלפונים סלולריים ותשתיות חשמל, לעזה בזמן מלחמה. אתם מדמיינים מה היה קורה במכונת הרעל לו היה מדובר באח של רונן בר? זה גם זמן טוב להזכיר כי נשיא ביהמ"ש העליון לשעבר, אשר גרוניס, אישר את המינוי של זיני, ויאיר לפיד, ראש האופוזיציה, בירך על המינוי, וכמובן את התקשורת, ובפרט את ערוץ 12, שנמנע באופן שיטתי מלעשות את עבודתו ונירמל גם את המינוי ההזוי הזה.

4. תקציב 2026 הוא המשך ביזת הקופה הציבורית והעברתו לטובת גרעינים תורניים ומוסדות דת, לצד קיצוץ בתקציבי המדע וגידול בתקציב החינוך החרדי ללא ליבה. מדובר בשימוש בכספי המסים של הציבור המשרת והעובד כדי לשחד את הציבור שמצביע לקואליציה הנוכחית ע"מ לשמר את כוחה. כלכלת בחירות פשוטה שתוביל לקריסתה של הכלכלה הישראלית.

5. האלימות המשתוללת בחברה הערבית - במשמרת של הממשלה הנוכחית נרצחו 749 בני אדם מקרב החברה הערבית, מתוכם 61 נשים ו-48 ילדים. ניתן היום להבין את אמירתו של נתניהו לפני 14 שנה כי "בניכוי הערבים והחרדים מצבנו מצוין" לא רק כעניין סטטיסטי שהוא מבקש לפתור, אלא כמדיניות של ממש, בגיבוי אנשי העליונות היהודית הגזענית והכהניסטית שעדיין מפנטזים על התיישבות בעזה, סמוטריץ' ובן גביר. מדיניות הזנחה, מחיקה, והתעלמות שמאפשרת לאלימות להמשיך להשתולל, מבלי להבין שאת המחיר של הזלזול בחיי אדם, משלמת החברה הישראלית כולה, ולא רק החברה הערבית.

6. האלימות היהודית בשטחי הגדה המערבית, האקס-טריטוריה בה"א הידיעה של מדינת ישראל. האלימות, הטרור והצפצוף המוחלט על החוק לא נשארים שם, אלא מתפשטים כמו סרטן לכל היבט של החיים בישראל.

בשבוע שבו מלאו 93 שנים לעליית הנאצים לשלטון, בריון הביבים, העברין צעצוע המחובק ע"י יריב לוי ואיתמר בן גביר, מרדכי דוד, הטריד ואיים, על ניצול שואה, גדול המשפטנים הישראלים, אותו הזעיק נתניהו להגן על ישראל בביה"ד בהאג, נשיא ביהמ"ש העליון לשעבר, כבוד השופט בדימוס אהרון ברק. בשבוע שכזה כדאי להזכיר כי הנאצים עלו לשלטון בצורה חוקית, בין היתר כי יריביהם לא השכילו להתאחד ולהגן על הדמוקרטיה הגרמנית. הם השתלטו על הדמוקרטיה מבפנים והרסו אותה ע"י ריסוק כל המוסדות העצמאיים שיכלו להתנגד להם - המפלגות, בתי המשפט, התקשורת, האיגודים המקצועיים, הכנסייה, האקדמיה, האמנות, ועוד, וכמובן שהם השתמשו באלימות בהובלתן של כנופיות רחוב, בעוד רשויות האכיפה מגלות כלפיהן סובלנות ואף אהדה. מזכיר לכם משהו?

בעוד אנו חוזים בבעתה בקריסתה של ישראל, ואולישל המפעל הציוני, חשוב שנזכור כי ההתקפות הגוברות על התודעה ועל הנפש ולעיתים גם על הגוף, מצד המשטר וסריסיו האלימים, הן ביטוי של אנשים שמבינים כי אלו הם ימי פומפיי האחרונים ולכן, כמו בהתקף אמוק, הם מנסים להרוס כמה שיותר, לשנות מן היסוד, באלימות מופרעת, את הערכים המכוננים של המדינה, לקחת כל מה שידם משגת: עוד תקציב, עוד כסף, עוד חוק, עוד החלטת ממשלה, עוד תקן, עוד מינוי, עוד ג'וב מושחת, עוד אבן בחומה, ועוד אחת... לבלוס עוד ועוד, בחזקת 'אכול ושתה כי מחר נמות', וניתן אולי גם לשאוב מעט עידוד מכך. הם מבינים שימיהם בשלטון ובעמדות הכוח עשויים להגיע לסופם בקרוב, וכי הם ייצאו לגלות ארוכה באופוזיציה, ולכן הם בטנטרום אלים 24/7 מנסים להשלים את ההפיכה המשטרית.

עלינו להחזיק מעמד, ללמוד מהשגיאות שנעשו בהיסטוריה ברגעים דרמטיים כאלו ולא לחזור עליהן, ובעיקר להפנים כי איתם אין "ביחד ננצח", אלא רק הפסד צורב של המחנה הליברלי השואף לחירות ולשלום, אבל שותפות אמיתית והתחלה של תיקון יכולה להיעשות עם בני ובנות החברה הערבית-ישראלית. אנו מחזקות את מארגי ההפגנה הגדולה הערב בתל אביב, ואת כל מי שנסע לתמוך, גם מכאן מחיפה, בזעקת הציבור הערבי לעצור את ההפקרה ולתת מענה דחוף לאלימות המשתוללת. אנחנו מבקשות להעביר מכאן קריאה ברורה – אנחנו איתכם, אתם לא לבד במאבקכם הצודק. סולידריות עם החברה הערבית, שיתוף מלא, שוויון זכויות, צדק ושלום – הם המפתח לשינוי המיוחל.

צילום: חני ברוכין | תל אביב

צילום: חני ברוכין | תל אביב

חיפה

3 ינואר 2026

צילום: אלון קורנגרין | תל אביב

תודות

תודה לחברי המערכת:

איתי אטר, אוניברסיטת תל-אביב
אלון קורנגרין, אוניברסיטת בר-אילן
דורון כהן, אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
יאיר שגיא, אוניברסיטת חיפה
צמרת ריקון, מכללת אורנים
רוני גבע, אוניברסיטת בר-אילן
רונית כהן-ספר, הטכניון - מכון טכנולוגי לישראל
רות שרץ-שובל, מכון ויצמן

עורך ראשי: אלון קורנגרין

עריכה גרפית: רונית כהן-ספר

ולצלמים:

ELAN, אבי לנדמן, אורי יפה,
אורנה נאור, איילת אניסמן, איציק בן לוי,
אלון קורנגרין, אמיר יעקובי, בני משי,
גל מוסנזון, גלעד פירסט, דנור אהרון,
דפנה בנקי, ורדית אלון קורפל,
חני ברוכין, טל גוטרמן, יעל שגיא,
מיכה ורדי, מיכל חזין, מירי פורת, עמוס
גיל, עמירם גופר, צביקה גולן, צחי דברת,
ראובן גש, ראובן להב, רוני שפירא, רונית
שפירו, רן דמבו

צילום: גל מוסנזון | סחנין

בלי דמוקרטיה אין אקדמיה

